antenna

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY KIADVÁNYA 2019./1. szám

„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt,
hogy lássák jó cselekedeteiteket,
és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”

Máté 5,16.

A szerkesztő üzenete

Szeretettel köszöntöm kedves Olvasóinkat!
Az elmúlt hetek egyik nagy öröme, hogy többen telefonáltak: nem érkezett meg az Antenna. Ez azt jelenti, hogy sokan várják, s akármerre járunk határokon innen és túl, egyre többen hangot adnak ennek.
Természetesen ez óriási felelősséget jelent, hiszen magazinunk számos felekezet tagjai kezén forog és bizonyságtételeit is sok féle hitvallású testvéreink írják. Megegyezünk azonban abban, hogy Jézus Krisztust, mint Isten Fiát, mint Megváltónkat imádjuk és tiszteljük, s tanúsítani kívánjuk, hogy nincs sem új élet, sem üdvösség rajta kívül senki másban.
Néhány héttel ezelőtt egy különös levelet kaptunk: börtönből írták, s az Antenna újság számait kérték, ha lehet visszamenőleg is. Szinte ugyanabban az időben egy másik levél érkezett, mely felhívta figyelmünket, hogy a MERA adásai csak a középhullámú sugárzás útján juthatnak el a börtönök falai mögé... Vajon van-e nagyobb szükség a Szabadítóról szóló evangéliumra, mint ott?
S közben körülvesznek minket a „szabadság foglyai", akik azt hiszik, hogy csak azért, mert azt tesznek, amit akarnak, úgy, ahogy akarják, már valóban szabadok...
Bárcsak lapunknak ez a száma is erőteljes és hiteles bizonyságtétel lehetne minden Olvasónak Jézusról, a Szabadítóról. Isten tegye áldássá mindazoknak, akik olvassák, s azoknak is, akik írásaikat velünk megosztották...

Kulcsár Tibor

2019 március 1-től elbúcsúztunk Edinától, aki 13 éven át volt a MERA iroda vezetője.
Hálásak vagyunk szolgálatáért és Isten áldását kívánjuk további életére és munkájára!

"Akarsz-e meggyógyulni?"

Némely meg nem tért ember esetében az a legrosszabb, hogy nem szeretnének meggyógyulni és nem akarják, hogy Jézushoz segítsék őket.
Lehetséges, hogy tiltakoztok: „Ó, nem", mondjátok, „nekünk az az őszinte kívánságunk, hogy megszabaduljunk." Nem hiszem. Mit gondoltok ti az üdvösségről? Úgy vélitek, hogy a pokoltól való védelmet jelenti? Természetesen, mindenki ezt szeretné. Találkoztatok már olyan tolvajjal, aki nem azt óhajtotta, hogy ne tartóztassák le és ne kerüljön börtönbe? Nos, hadd mondjam nektek: az üdvösség elsősorban a bűnből való szabadulást jelenti. De mikor a bűnből való szabadulásról beszélünk, akkor a helytelen cselekvési szokásoktól való szabadulásra, a rossz dolgok hatalmából, a bűn szeretetétől, a gaztettek gyakorlásából való szabadulásra gondolunk, hogy ne legyen hajlamunk vétségek végbevitelére és ne találjunk azokban örömöt. Nos, valóban szeretnél megszabadulni kellemes és nyereséggel járó bűneidből?
Keress olyan iszákos embert, aki őszintén imádkozik, hogy megszabaduljon iszákosságából. Hozz elém olyan parázna személyt, aki komolyan szeretne tiszta életet folytatni. Keress valakit, aki megrögzött hazudozó és mégis az a kívánsága, hogy igaz beszédű legyen. Hozzál valakit, aki önző életet folytat, és ezért szívből gyűlöli magát, s azt kívánja, hogy Krisztushoz hasonló legyen. Hisz ezek a csatát már félig megnyerték. Az első lépést már megtették.
Arra a személyre gondolok, aki jelenlegi állapotához képest teljesen más szeretne lenni, de képtelen erre saját erejéből. Arra gondolok, aki így fohászkodik: „Olyan a szívem, mint egy kő. Szeretném szeretni Krisztust, de érzem, hogy magához láncol a világ. Szeretnék teljesen tiszta lenni, de elhatalmasodnak rajtam bűneim és magukkal ragadnak." Ilyen embereknek hangzik az evangélium parancsként érvényesülő hatalommal.
Barátom, akarsz-e meggyógyulni? Ha igen, akkor megtörténhet. Szeretnél-e megszabadulni bűneidből? Megszabadulhatsz. Higgy az Úr Jézus Krisztusban, akkor megszabadulsz. Jézus hozzátok jön, akiknek szükségetek van rá. Hozzátok, akik bűnösök vagytok; hozzátok, akiknek kezetek elsorvadt.

C.H Spurgeon
(Dr Pótor Imre fordítása)

Csodálatos:

- ***az Igazi Szőlőtő változtatja borrá Kánában a vizet (Jn 2).***
- ***az Élet Kenyere táplálja az ötezret (Jn 6).***
- ***a Világ Világossága nyitja meg a vakon született szemét (Jn 9)***
- ***a Feltámadás és az Élet támasztja fel és adja vissza az életnek a halott Lázárt (Jn 11).***
- ***Krisztus jellemének csodája nemcsak abban rejlik, amit tett, hanem abban, amit nem tett (Mk 15,5).***
- ***Megostorozták, kicsúfolták, keresztre feszítették... De bármit csinál is az ember Istennel, mégis Istené az utolsó szó (Jn 19,30).***
- ***Az Úr Jézus tudott várni. Várt, amíg eljött az idők teljessége. Harminc évig várt egy kis faluban fellépésére. Három esztendeig várt a Golgotára. Három napig várt a feltámadására. Azóta reád vár... Vajon te várod–e Őt?***

Vida Sándor gyűjtése

Egy világító élet

Kis híján balesetet okoztam, annyira lenyűgözött az őszi erdő színpompája. A Bakony egyik festői szépségű településére igyekeztem, lelki konferenciára. A valamikori grófi birtokon elegáns szálloda, lovarda működik. Az akkori svájci tulajdonos – hívő ember lévén –csendes heteket is befogadott - kedvezményes áron - ezen a különleges helyen.

A konferencia szüneteiben sokat sétáltunk, kirándultunk és az eredeti pompájába helyreállított arborétum állandó találkahely lett. Hamar feltűnt nekem egy mosolygós, idősebb házaspár, akik mindig kézen fogva járták az erdei utakat – a közös beszélgetéseken egymás mondatait folytatták, sugárzott belőlük a teljes összhang. Bizonyságtételükből megtudtam, hogy egy ébredési időkben alakult gyülekezet ifijében találkoztak és tértek meg. Mindketten gépészmérnökök lettek. Szerelmüket a fiú hitetlen édesanyja harciasan ellenezte, de ő kijelentette, neki csak ez a lány lehet a felesége! Ifis társaik támogatták őket, mivel egyik család részéről sem kaptak segítséget. Szerény körülmények között, albérletben kezdték az életüket. Három gyermekük született. A kommunista időszakban ellenségnek tekintették az igazi hívő közösségeket, ezt a gyülekezetet is szétverték! Az ifi azonban továbbra is együtt maradt, fiatal lelkész vezetőjükkel rendszeresen tartottak biblia- és ima órákat.

Nagy ajándékot kaptam Istentől azzal, hogy testvéri kapcsolat és barátság alakult közöttünk és meghívtak a csoportjukba. A tagok különböző gyülekezetekbe jártak, sokan már meg is haltak közülük, de a „maradék" kitartott. Ez az asszony - minél jobban megismertem, annál nagyobb példa lett számomra. Vonzott derűs lénye, az Úrért égő szíve. Amikor találkoztunk, a gyülekezetről, a közelebbi lelki testvérekről, a gyermek- szolgálatról és persze gyermekeiről, 13 unokájáról lehetett vele beszélgetni. Nem hallottam tőle ítélkező szavakat másokról, és bámulatos volt számomra, ahogy számon tartotta, kinek mire van szüksége.

Egész évben gyűjtögették a forintokat, hogy a nyári csendeshéten együtt lehessen a kiterjedt család. Unokáik lelki fejlődése, hitre jutása nagyon fontos volt számukra. Hosszú évekig volt hitoktató, kutatta a színvonalas magyar gyermek könyveket, arra sose sajnálta a pénzt. Hálás vagyok az Úrnak, hogy közösen tanulmányozhattuk az Igét, együtt imádkozhattunk. Soha nem hallottam panaszkodni, akkor sem. Hamarosan kiderült rosszindulatú betegsége.

Szerény otthonukban állandó vendégjárás volt - a mélyhűtőből előkerült a gyorsan elkészíthető kínálni való: „na mesélj, mi van veled"? kérdés kíséretében. Ha a betegségéről kérdeztük, „Óh, én jól vagyok, csak a társamnak lesz rossz, ha hazahív az Úr"- mondta. Tavaly nyáron gyerekeik és unokáik még megszervezték 50. házassági évfordulójukat egy missziós helyen, ahol az a lelkész áldotta meg őket, aki eskette is. A nagyszülők boldogan mutatták meg unokáiknak azokat a titkos helyeket, ahol annak idején, meglehetősen nomád körülmények között, titokban táboroztak. Így pótolták a betiltott csendes heteket.

Sajnos, ebben az évben már egyre kevesebbet bírt, de még így is azok gazdagodhattak, akik a közelében lehettek. Nagyon csodálkozott volna, ha látja, milyen sokan jöttek el a temetésére, s a fenti sorokat sem engedné megjelenni, hiszen „csak tettem a dolgom" – mondaná – „és nagyon szerettem az Úr Jézust!"

Zika Klára

ÁLDÁSÁT ÉRZEM

„Íme nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be." Jelenések,3,8

Hálát adok, hogy nyitva a menny ajtaja a megfáradt vándorok előtt, nem a halálé az utolsó szó. Az Úr Jézus jön értem, én Őt várom, hisz nála van életem ideje. Hogy mikor jön, nem tudom, de küldi igéjét a Prédikátor 12,3-8-9. versekben, hogy eljönnnek azok a nem szeretem napok. De örömöm lesz akkor, ha megnyílik előttem a menny kapuja.

Kedves Mera dolgozói, hálás szívvel gondolok magukra, akik erősítenek hitünkben minden este az Úrral feküdni, reggel az Úrral kelni. Van telefonos imaláncunk, mely arra segít, hogy imádkozzunk minden emberért, reggel 8 órakor. Hát nem csodadolgok ezek? Isten a szeretetével vesz körül. Hálát adok, hogy megkapom az Antennát és szétosztom, mert nálunk van a kis gyülekezet, ahol vasárnap este tízen vagy többen is együtt vagyunk.

A Mera testvérek sem fáradnak el a rádió szolgálatában, mert még küldik a jó bizonyságtételeket. Mindezek a szeretetről tesznek bizonyságot.

Megkaptam a levelet, melyben erősítenek, hogy legyünk erősek az Úrban és az Ő hatalmas erejében. A rádióadások jól hallhatók, lelki épülésünkre valók. Örömmel hallgatom a cigány missziót is, a sok bizonyságtevést, mert az Úr nem személyválogató. Öröm tölti el a szívemet, szeret az Úr, nagyon szeret, áldását naponta érzem.

Isten áldja meg magukat is, amiért szolgálják az Urat, hogy még sokak élő hitre jussanak a rádióadások által. Nekünk megadatott, de mi lesz azokkal, akik nem keresik Őt?

R. Józsefné, Ukrajna, Nagydobrony

Gyerekszáj

Napsugár másfél évesen mutat egy eltört műanyag játékot:

„Eltört. Én megjavítom! ... Apa, segíts megjavítani!"

Világítási lehetőségek

Hála és dicsőség a mi Urunk Jézus Krisztusnak, aki a világ világossága, és Ő általa lehetünk mi is világosság mások felé. Hogy kaptam lehetőségeket?

Igen hideg téli reggel volt. Hallom, hogy jönnek az utcát takarító munkások. Meg is állnak, toporzékolnak, jelzik, hogy fáznak. Az ablakon keresztül láttam ezt, és az Úr indítására gondoltam, mit is tudnék tenni értük. Gyors vízmelegítés, kávé, poharak és már mentem is le hozzájuk. „Hoztam egy kis meleg kávét, elfogadják?" - kérdeztem. „Ó, igen, az jó lesz" - felelték. Átadtam nekik, hallgattam panaszaikat.

Kávéfogyasztás közben megjött a csoportvezetőjük és odaszólt nekem: „nagyon elkényezteti őket". „Ó, nem, ez csak egy kis dolog, örülök hogy megtehettem" - mondtam. Éreztem hálájukat ezért a kis segítségért.

Bevásárlásom alkalmával többször adódott lehetőség, hiszen sokszor voltak ott kéregető emberek. Ők általában pénzt kérnek, de számomra biztosabb volt az, hogy élelmet veszek és adok nekik. Így történt egyik alkalommal is. Egyik vásárlás után egy külön kis táskában átadtam egy csendesen várakozó embernek a táskába tett élelmet. Keveset beszélgettem is vele az Úr igazságáról, amit meghallgatott. Mikor végül kerékpáromhoz mentem, valaki utánam szólt és odajött, mondva: „maga ennek az embernek enni ad? Egyszerre volt kérdő és megvető a hangja. Mikor igennel feleltem, jöttek az ítélkező szavak a kéregető emberről. Azt válaszoltam neki, hogy nem a mi dolgunk ítélkezni, mert azt tanultam: *„ha éhezik a te ellenséged, adj ennie"*. Igen meglepődött. „Hogy mondta?" - kérdezte. Újra elmondtam, Ezután jöttek a kérdések, válaszok sorozata ami nem vitatkozás volt. Csupán beszélgetés és erre felszínre jöttek a fontos kérdések a hívő ember válaszai. Így lett áldás ez a történet.

R. Andrásné, Kisvárda

„Úgy ragyogjon a ti világosságotok"

„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt..."

Nem hiszem, hogy hazudnék, ha azt állítom, hogy sajnos elég sötét világot élünk. No, nem a közvilágítás hiányaira gondolok, hiszen az orvosolható egy-egy elemlámpával, vagy mobiltelefonnal, hanem arra a sokszor szinte fojtogató szellemi sötétségre, mely az élet egyre több területét átszövi. Elvben felvilágosodott korban élünk. Elérhető, sőt kötelező az oktatás egészen kis kortól kezdve a felnőtté válás kezdetéig. Évről évre növekszik azoknak a száma, akik a húszas, sőt harmincas éveik elejéig az oktatásban maradnak, hiszen egyre több szülő osztja azt a véleményt, hogy „addig tanulj fiam, amíg fiatal vagy."

Sokat beszélünk az élethosszig tartó tanulás fontosságáról is, hiszen ránk, „régen volt diákokra" is igaz, hogy tudásunknak napra késznek kell(ene) lenni, s ennek ellenére olyan, mintha mindez nem orvosolná, sőt talán épp mélyíti társadalmi problémáinkat.

A tömegesen ránk zúduló információból ugyanis meg kellene próbálnunk kihámozni az igazságot, s az erkölcsi fertő közepén embernek maradni, ráadásul a krisztusi mértékkel mért embernek. Olyannak, aki nemcsak szépeket tud mondani, hanem a beszéde és az élete összhangban van, s aki nemcsak úgy alapjában véve „jó ember", hanem aki Isten szemében is jó. Ez pedig egyedül úgy lehetséges, hogyha benne Krisztus él, s átragyog rajta az a világosság, amit egyedül Ő képes adni. S ezt a földöntúli világosságot nem lehet elrejteni. Még akkor se, ha nem mindenki örül a fénynek...

Ahogy a témán gondolkodtam, házaspárok jutottak az eszembe, olyanok, akik élete számomra is példa. Nem voltak gazdagok, nem volt problémamentes az életük, de mindig volt erejük, pénzük és idejük másokon is segíteni, miközben a saját csemetéiket, unokáikat is gondozták nevelték. Amolyan csendesen világító, meleget és fényt árasztó életet éltek a maguk helyén.

Az egyik, már az Úrnál levő házaspár például amolyan „házi panziót" üzemeltetett, s szeretetből adtak szállást fiatalnak-idősnek, keletről és nyugatról egyaránt, miközben szép csöndesen Bibliákat, evangéliumi könyveket, folyóiratokat postáztak és szállítottak a „vasfüggöny" mögé. Ez mára már, hála Istennek történelem, de az a fény, amellyel világítottak úgy tűnik ragadós, s lettek mások, akik példájukból tanulva szeretetből nyaraltatnak saját otthonukban olyan családokat, akiknek talán nehezen telne efféle luxusra...

Aztán egy másik házaspár is elém jön emlékeim tárházából, akiket ugyancsak nem kímélt az élet. Sok mindenen átmentek miközben egész életük a szolgálat oltárán éget, s amikor mindezek mellé még súlyos betegség is nehezítette mindennapjaikat, akkor sem zúgolódtak, hanem alázattal és csendes derűvel hordták a terhét. Sőt, otthonuk, még a betegséggel terhelt időszakban is, házi istentiszteleteknek, bibliaóráknak adott helyet, s a beteglátogatások alkalmával a beteglátogató is felüdült az Úr jelenlétében.

Sokan követik a jó példát? Nem gondolnám, de nem is ez a lényeg, világítani ugyanis akkor kell, amikor sötét van. És ne feledjük, hogy minél sötétebb van, annál jobban észre lehet venni a legkisebb gyertyácskát, vagy az aligalig pislákoló kicsinyke mécsest is.

A Bibliában van egy, számomra is példa értékű házaspár Akvila és Priszcilla. Látszólag nem tudunk róluk nagyon sokat, de ha összerakjuk a szétszórtan rendelkezésünkre álló információkat, akkor elég sok minden kiderül róluk. Az Apostolok cselekedeteiről írt könyv 18. fejezetében találkozunk először velük, az első három versben. Már ebből a rövid szakaszból is sok mindent megtudhatunk róluk, hiszen tudjuk, hogy zsidó származásúak voltak, ráadásul prozeliták, akik eredetileg Pontuszból származnak, s most éppen menekültként élnek

Korintusban, hiszen az antiszemita császári rendelet miatt el kellett hagyniuk Rómát, otthagyva mindenüket. Szép kis életpálya, hiszen a térképen követve ezt a röpke utazást kb. 2800 km távolságot tettek meg vagy ők, vagy az őseik Rómáig, s aztán még kb.1200 km-t Korintusig. „Nyugodt, békés" élet rajzolódik ki előttünk, de úgy tűnik, hogy nem zúgolódtak, végezték a munkájukat, s közben vendégszeretők voltak, akik Pál apostolnak is otthont nyújtottak miközben kétkezi szorgos munkával keresték a kenyerüket.

Ha továbbolvassuk a fejezetet, akkor a 24. verstől kezdődően ismét róluk olvasunk, pontosabban arról, hogy amikor egy Apollós nevű igehirdető érkezett Korintusba, aki bár jó szónok volt, lelkes igehirdető, de hiányos volt az ismerete, hiszen csak János keresztségét ismerte, akkor maguk mellé vették „és még alaposabban megmagyarázták neki az Isten útját."

Nem könnyű az a szolgálat, amit magukra vállaltak, hiszen finom lélek, és sok-sok bölcsesség kell ahhoz, hogy valakinek a figyelmét rá-irányítsuk hiányos ismereteire, úgy, hogy az abból ne ellenállást váltson ki, hanem készséget a továbblépésre. Ők erre alkalmasak voltak.

A páli levelek végén többször is felbukkan a nevük, s Pál úgy beszél róluk, mint akik igazi testvérei, harcostársai a munkában, sőt, mint akik személyes jó barátai is, akik mind érte, mind az evangéliumáért sokat tettek, még az életüket is kockáztatták, s akiknek ezért mind Pál, mind a testvérek nagyon hálásak.

Az is kiderül róluk, ezekben a rövidke széljegyzetekben, hogy bárhol is éltek, Rómában, Korintusban, Efézusban, majd újra Rómában, házuknál mindig istentiszteletek voltak. (Róma. 16,3-5; 1Kor 16,19; 2Tim 4,19) Könnyű megnyitni mások előtt az otthonunkat? Nem mindig. Kosszal jár, rumlival, kényelmetlenséggel, lakás átrendezéssel, de nem is ez a kérdés. A kérdés ugyanis az, hogy meg kell-e tennem, s a válasz egyértelműen az, hogyha úgy hozza az élet, akkor igen. Így indult a misszió az első Pünkösd után Jeruzsálemben, s aztán terjedt tova a fény szerte Kis-Ázsiában, templomok híján házanként összejőve.

A reformáció idején is kis házi körökben lángolt fel először a Szent Lélek tüze, majd szerte Európában a különféle bibliatanulmányozó csoportokban.

Ma sincs ez másképp. Ma is akkor él igazán egy közösség, ha az otthonok is istentiszteleti helyek, ahol férj-feleség együtt tanulmányozza Isten igéjét, a gyermekeikkel együtt, lehetőleg mindennap, s ha úgy hozza az élet egy-egy „Pált" vagy „Apollóst" is befogadnak, s osztoznak velük a szükségeikben: ha kell, együtt dolgoznak, ha kell, segítenek neki a továbblépésben. Arra is nyitottnak kell(lene) lenni minden ilyen házi kis gyülekezetnek, hogy mások is csatlakozhassanak ezekhez az Istent dicsőítő csoportokhoz, s így sokan megismerhessék Isten minden értelmet meghaladó kegyelmét, s az örök éltre vezető utat...

Népszerű életpálya? Nem gondolom, de krisztusi. S ne feledjük, nem lehet olyan sötét, hogy ne érné meg meggyújtani egy gyertyát. Világítani ugyanis kötelesség. Így olvasunk erről a Hegyi beszédben: *„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat." (Máté 5,16)*

Kulcsár Anikó

EMBEREK JÉZUS NÉLKÜL

Vak utakon bolyongva járnak,
céltalanság kíséri őket.
Búfelejtő, nagy akarással
néha–néha összeverődnek
s szétrebbennek riadtan újra,
mennek tovább, jobbat keresvén...
Törj hát az élet kenyeréből
egy darabot számukra, testvér!

Vonja őket hiú reménység,
ott születik, s ott hal ki bennük.
Hajtja őket kegyetlen éhség:
szeretetre éhes a lelkük.
Vágyat esznek, és álmot isznak,
és meghalnak egy őszi estén.
Törj hát az élet kenyeréből
egy darabot számukra, testvér!

Az életed megáldott élet,
nem vagy pedig különb te náluk.
Mért hogy nekik rongyos a szívük,
és szennyes a lelki ruhájuk?
Nincs JÉZUSUK! Halld csak, a LÉLEK
zokogva sír mind, mind elestén...!
Törj hát az élet kenyeréből
egy darabot számukra, testvér!

Füle Lajos

Köszönettel és hálával tartozom Önöknek!!! Számunkra, idősebb emberek számára, ez a rádió adja a megerősítést a hitünkben. Sajnos a látásunk miatt keveset tudunk olvasni, a mozgás is problémát jelent, de a rádió műsor pótolja a hiányosságunkat. Önöket családtagnak tekintem, mert olyan mértékben vannak jelen az életemben.

Isten áldását kívánom, minden munkatársuk számára!

G.-né Sz. Eszter

* * *

Drága Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Hálával tölt el, hogy az Úr munkatársai által vezeti a gyermekeit a keskeny úton – az ige által. Köszönöm a sok bizonyságtételt. Nagyon építőek. Adja Isten, hogy még sokáig hallhassuk őket. Isten gazdagon áldja meg életüket, szolgálatukat! Sok szeretettel gondolok minden testvérre, egy régi hallgatójuk,

özv. B. L.-né, Szlovákia

Egy kisfiú egyik este így imádkozott: Úr Jézus, látod, milyen rossz voltam. Kérlek, változtass meg engem. S kérlek, ha nem megy egyszerre, hát próbáld meg mégegyszer!

Növekedjetek! (2 Pt 3,18)

Tavasz van. A veteményezések és palántázások időszaka.
A Magvető reménységgel vet. Abban a reménységben, hogy az elvetett mag kicsírázik, kikel és növekedik egészen a gyümölcstermésig. Növekedés nélkül hiábavaló lenne a magvetés minden fáradtsága és áldozata.
Így van ez a lelki élet területén is. Ezért a felszólítás, a buzdítás: „Növekedjetek!” Mennyiben függ ez tőlünk? Hiszen Pál apostol azt mondja: *„Én plántáltam, Apollós öntözött, de a növekedést Isten adja.” (I. Kor 3,6.)* Ha Isten adja a növekedést akkor mi az, amit nekünk kell tenni? Mit tettünk testi növekedésünk érdekében? Táplálkoztunk. És jött a növekedés. Jól lehet ugyanabból a táplálékból fogyasztottunk, s mégsem ugyanolyan magasra nőttünk. De növekedtünk. Mit tegyünk lelki növekedésünk érdekében? Ugyanezt: táplálkozzunk. Egy régi kedves ének így buzdít: „Igét olvass, imádkozzál, növekedni fogsz.” A lelki növekedés tehát tőlünk is függ. Hogyan táplálkozunk lelkileg? Kalóriadús lelki táplálékkal vagy testet-lelket tönkretevő sivár szellemi pótszerrel?
Hogyan növekedhetek Jézus Krisztus ismeretében? Úgy ahogy egy személy megismerésében: gyakori találkozás által. Más valakit úgy ismerni, hogy tudom, kiről van szó - Igen az a magas szakállas fiatalember, akit már láttam valamikor, valahol - és más úgy ismerni, hogy sokat beszélgettünk együtt, tudjuk a múltját és jelenét egyaránt. Tudjuk, mivel szerezhetünk örömöt neki, mi az ami megszomorítja stb. Az igetanulmányozás során egyre többet ismerünk meg Jézus Krisztus múltjából és jövőbeli dicsőségéről. Az imádság által pedig úgy ismerjük meg, hogy megtudjuk mit jelent Ő nekünk ma. Mire képes, mit akar, és mit adhat nekem, mit kíván tőlem stb. Az imaéletet élő ember számára ezek nem elméleti, hanem gyakorlati kérdések, melyekre a mindennapi életben kapja meg a választ.

A növekedésnek vannak külső jelei, ismérvei is. A palánta vagy az ”emberpalánta” hiába mondaná, hogy „nőttem”, ha ez nem látszana rajta. A hitéletben való növekedésnek is vannak külső jelei, amit bárki észrevehet. Az egyik ilyen biztos ismérve a növekedésnek a szeretetben való növekedés. Ezt nemcsak a hívők veszik észre, hanem elfogulatlanul még a hitetlen munkatársak is megállapíthatják. Egy régi bizonyságtétel szerint még az „oktalan” állat is észreveszi, ha gazdája megtér, s a szeretetben növekedni kezd.
Másik kétségtelen jel az alázatban való növekedés. Rég megfigyelt igazság, hogy a búzakalász csak egy ideig nő felfelé, amikor a szemek telnek, lehajtja fejét és „lefelé növekedik”. Minél többet tud valaki, annál inkább tisztában van vele, hogy milyen végtelenül kevés az, amit tud ahhoz képest, amit még nem ismer. A hitéletben is így van. Az ismeretben való növekedésnek meg kell mutatkozni másokat szolgáló krisztusi alázatban.
„Növekedjetek a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében!”

id. Nemeshegyi Zoltán

NEKEM EZ A GYÜLEKEZET

Életemnek volt egy 11 évig tartó szakasza, mely nemrég változott meg. 11 évig éltem egy otthonban, ahol voltak vallásos emberek egy páran, de az ige szeretete, Isten dicsőítése, az újjászületés hiányzott az életükből. Az első évem az otthonban rettenetes vágyódás volt közösség után, olyanok után, akiknek Jézus van az életük középpontjában. Ekkor vettem egy picike rádiót és egyszer a középhullámon ráakadtam a Mera adására. Olyan volt, mint mikor a sivatagban valaki vizet talál. Hihetetlen volt, hogy élő hitet sugároznak minden este. Alig vártam, hogy elkezdődjön a Mera adása.
Telt az idő és a másik három szobatársam is érdeklődött, hogy mit hallgatok. Ők is akarták hallani, így már fülhallgató nélkül, hangosan hallgattuk esténként az adásokat. 8 éven át adott erőt, hitet, segítséget a középhullámú adás. A szobatársakkal a végén már imádkoztunk is és ha bejöttek a személyzetből a mi szobánkba, feltűnt nekik a jó légkör, a békesség, ami ott volt tapasztalható. Az ördög azonban megirigyelte ezt és a tizedik évben áthelyeztek minket 4 különböző helyre. Egy olyan szobába kerültem, ahol egy nagyon istentelen nő élt. Minden este tévézett és csak olyan filmeket szeretett nézni, ahol gyilkosságok mentek.
Ebben a környezetben én minden este betettem a fülhallgatót és hallgattam a Merát. Az Úr Jézus áldja meg mindazokat, akik lehetővé teszik a középhullámú adásokat. Mert sokaknak, nekem is, ez jelentette a gyülekezetet, az egyetlen kapcsolódást Isten népéhez. Buzgó imánk száll az Úr felé, hogy az adások megmaradjanak.
Testvéri szeretettel:

I. Gy.-né, Szentgotthárd

NEM HIÁBA MAGVETÉS

„Isten meghallotta a gyermek szavát.” (1 Mózes 21,17)

A Szentírás Mózes első könyvének 21. fejezetében tudósít egy gyermekről, aki édesanyjával Berseba pusztájában bujdosásra kényszerült. A magukkal vitt vizük elfogyott. A nagy melegben, a puszta ezer veszélyének kiszolgáltatottan a biztos halál várt rájuk.
Mi még elképzelni sem tudjuk, milyen szenvedéseket kellett átélniük. A kétségbe esett édesanya már csak sírt és imádkozott. Egy bokor tövébe letette a gyermeket, és átment a túloldalra, hogy ne kelljen végignéznie haláltusáját. Mert ő már feladta. Ám a gyermek nem. Isten Igéjéből tudom, hogy „meghallotta Isten a gyermek szavát”, megmentette, gondoskodott róla, sőt, még ígéretet is fűzött jövőjéhez. Lám az őszinte, gyermeki hittel elmondott imádság mindig meghallgatásra talál. Erről tudósít egy mai igaz történet is, amit most megosztok veletek.
A család aprajának érzékeny pontja volt a háborgó gyomor. Noha bizonyos, hogy nem ezen múlik, azért náluk a konyhában az átlagosnál tovább tart egy tojás fertőtlenítése, vagy egy saláta, földi eper megtisztítása. Mindezek ellenére éveken át ismert volt a nevük a László kórház ügyeletes osztályán. Többször megfordultak már csillapíthatatlan hányás miatt, a kiszáradást megakadályozó infúziókért. Ilyenkor nagy segítség, hogy a szülő, vagy nagyszülő, a néhány napig tartó terápia alatt, a kis beteggel maradhat, már ha bírja a kényelmetlen vasszéken ülést az ágy mellett. A szülők, nagyszülők fél naponként váltották egymást , de még így is nagy megpróbáltatás kibírni, amíg megjött a váltás. Miközben Istennek hála, szemük fénye óráról-órára erőre kapott, ezalatt az őrizők egyre kimerültebbek lettek.
Egy ilyen alkalommal, épp egy bibliai történet elmondásával múlatta az időt a nagymama, amikor váratlan esemény történt. A nővér elmondása szerint „a mesélőt” beszéd közben elnyomta az álom. Az unoka megelégelte a várakozást. Az infúzióval együtt felállt, s a rugós ágyat ugráló várnak tekintve szökdelni kezdett, s közben torka szakadtából kiáltozott: „ébresztő, ébresztő, nagymami hallod? Azonnal folytasd mi történt a tanítványokkal a háborgó tengeren?”
A szoba egy-kettőre megtelt nővérrel, orvossal. Mindenki talpon volt, kivéve a mesélőt aki továbbra is békésen szunyókált. Végül a főorvos kellemes baritonjára felébredt.
„Kérem, Emma nővér! Ébressze már fel a nagymamát és kérjék meg, hogy fejezze be az unokájának azt az izgalmas tengeri történetet, mert így mi hiába erőlködünk a terápia eredményességén!”

A nagymama zavartan elnézést kért. Közös erővel ágyba parancsolták a kis beteget, és biztos ami biztos, az elejétől a végéig elmondta újra Máté evangéliumából, a tenger lecsendesítéséről szóló történetet. Beszélt Jézus szabadító hatalmáról és arról is, hogy milyen nagy árat fizetett azért, hogy minket bűnös embereket megmentsen a kárhozattól.
Időközben megérkezett a váltás. Senki sem árulkodott a történtekről. A nagyi igyekezett minél előbb átadni a staféta botot. Teljes kudarca, alkalmatlansága tudatában, lógó orral sírdogálva bandukolt hazafelé a metró állomáshoz vezető hosszú úton. Később arra sem emlékezett, hogyan ért haza, csak a lakásához közeli templom esti harang szava figyelmeztette az idő múlására. A harang szava imára buzdította. Jól esett őszintén Isten elé tárni a történteket és szent Fia, az áldott orvos kezébe ajánlani a kis beteget. A telefon hangja vetett véget a csendnek.
- „Anya!” suttogott a lánya a vonal túlsó oldalán. Halkan beszélek, mert az unokád végre elaludt. De ezt hallanod kell. Képzeld, amiről te egy szót sem szóltál, azt ő töviről-hegyire elmesélte. Az ugráló várat az infúzióval és a méltatlankodó főorvos urat is. Bevallom, alig tudtam türtőztetni a nevetést. Őt nagyon bántotta, hogy téged hibáztattak őmiatta. Kérte, hogy imádkozzunk:
– „Drága Úr Jézus! Te, aki a háborgó tengert egyetlen szavaddal lecsendesítetted, tudom, hogy le tudod csendesíteni az én háborgó gyomrocskámat is. Kérlek, segíts rajtam és bocsáss meg, hogy ez a rugós ágy ma bűnre csábított. Már nagyon megbántam. Ha lehet segíts, hogy ne legyen több szuri és kibírjam ezt az unalmas fekvést. Vigasztald meg az én nagyikámat, mert ő nem tehetett semmiről, egyedül én voltam a hibás. Ámen.”
„Anya, ugye te sem bírtad ki könnyek nélkül? Látod még a legerőtlenebb magvetést is megáldhatja az Úr!”
Itt ért véget a vigasztaló beszámoló. Azóta évek teltek el László kórházi vizitációk nélkül. Az emlékek megszépültek, a háborgó gyomrocskák megnyugodtak. Az unokák nagyra nőttek, mert Isten meghallotta a gyermek szavát. (1 Mózes 21,17)

Szalóczyné Móray Inke

BIZTATÁS

Hidd el,
az utat veled járóknak szüksége van
jóságodra, megértésedre bizonyosan.
Tiszta, egyenes lelkületedre,
mely hirtelen ítélkezéstől ment,
hűséget tart, igazat mond,
bizonyos nemet, igent;
veled a tisztaság jelenlétére,
szavad súlyára, szelíd erejére,
s arra, amit leginkább nélkülöznek,
hogy úgy járj közöttük, mint ismerője
a Világosságnak, az Öröknek.

(Túrmezei Erzsébet fodítása
Maria Nels után németből)

Ismerős testvérekkel beszélgetve örömmel elmondjuk egymásnak, hogy milyen építő és vigasztaló volt a MERA adása. Ez élő tapasztalat és igaz. Én párommal együtt hallgatom az adást, amit várva várunk, mert építő, lelki erőt ad, és bátorít a hitben megállni naponként! Imádkozunk szolgálatukért, hogy hűségesen végezzék az evangélium hirdetését Isten dicsőségére!

„És ezt mondta nekem: Megtörtént! Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Én adok majd a szomjazónak az élet vizének forrásából ingyen.” /Jel. 21:6./ Ezzel az igével kívánunk sok erőt és bátorságot egész évi szolgálatukhoz Isten áldásával!

Sz. Dénes, Sz. Dénesné, Vecsés

* * *

Kárpátalján születtem és ma is ott élnek szüleim és rokonaim. Az ige hirdetést kicsi koromtól a MERA adásain keresztül hallgatom. A Szüleimnek meg a rokonaimnak nagyon nagy szükségük van az Ige hirdetésére a rádió által, a mindennapi lelki táplálékra, mely az anyanyelvükön hangzik el. Nekik nincs internet, hogy más eszközökkel tudnák hallani az Isten igéjét. Azért imádkozunk, hogy a rádión keresztül ne szüntessék meg az igehirdetést.

A szüleim a Munkácsi járás, Rakosin/Kajdanó falujában laknak, ahol kevés magyar maradt, de kb. 20-an hallgatják az adásokat. Lányunk 4 gyermekével és férjével, meg anyósomék Beregrákoson laknak, ahol kb. 300-400 hallgató van. Ebben a faluban magyar Református közösség van, Pál László lelkipásztor szolgál és sok az Isten gyermeke. A nagynéni, aki Munkácson lakik, az egyedül álló asszonyokkal - ima körben - imádkozik az Úrhoz, és ha tehetik, a rádió műsorait együtt hallgatják. Munkácson is nagy a Református magyar templom, ahol az utóbbi időben nagy ébredés van kb. 300-400 lélek.

M. Erika

Tudok fényt árasztani

Már sokszor bizonyosodtam meg arról, hogy a jó cselekedet, amiről abban a pillanatban nem is gondoljuk nagy dolognak, de aki felé irányul, akár felejthetetlen szép emlék lehet számára.

Egy történet: A fiam 9 éves volt, és akkoriban egy fiú és egy lány testvér sokat átjárt hozzánk.

Mivel a szülők elváltak, hétvégéken édesapjuknál voltak. Mindig készítettem süteményt és sokat játszottunk együtt.

Ez fénysugár volt a gyermekek számára. Már felnőttek, édesanyjuk mondta el, hogy milyen jó érzéssel gondolnak ezekre az időkre gyermekei.

Egy másik történet: egy fiatal lányt láttam meg egy ismerősömmel, nem tudom miért is, de meg kellett szólítanom őt. Beszélgetésünk során kiderült, hogy a közelünkben, a nagybátyjánál fog lakni egy ideig. Éreztem félénkségét, zárkózottságát, mondtam neki, jöjjön át hozzánk, ha gondolja, kicsit beszélgetünk. Isten őt is megszólította, mert elfogadta a meghívásomat, s utána már szinte naponta találkoztunk. Édesapja halála megviselte, bár körülvette a család óvó szeretetével, valahogy mégsem találta meg a helyét, ezért gondolta, hogy a változás talán világosságot hoz életébe.

Én is nehéz élethelyzetben voltam, így egymást erősítettük Jézus Krisztus szeretetével. Fiamnak nővér, nekem barátnő, kicsit lányom is volt. Nagybátyja mondta, hogy én vagyok a mentora. Közben szerelmes lett, a Jó Isten fogta a kezét, mert a fiú nem volt méltó rá, erre - örömömre - ő is rájött, és inkább a keskeny utat választotta, tudott nemet mondani. Aztán elindult hitoktatói iskolába, elvégezte. Szülőfalujába hétvégéken hazament, és egyszer megpillantott a templomban egy fiút, elkezdtek beszélgetni, beleszeretett, később összeházasodtak. Pici, kis törékeny barátnőm öt csodálatos gyermeket hozott a világra. Isten dicsőségére hitben, szeretetben nevelik őket a férjével, drága édesanyja nagyon nagy részt vállal ebben a szép, de nehéz feladatban.

Egy újabb történet egy fiú ismerősömről: mivel messze lakott, így csak facebookon tudtam kicsit belepillantani az életébe. Egy alkalommal nyilvánosan közölte mindenkivel, nem jár iskolába, ott hagyja, pedig csak pár hónap volt vissza az év végéig. Én rögtön írtam neki, hogy szerintem vissza kellene mennie, meg fogja bánni a hirtelen döntést. Később, mikor találkoztunk, elmondta: nekem köszönheti, hogy elvégezte az iskolát. Van két unokám, a nagyobbik 9 éves, és sokszor kéri ki a véleményemet. Szoktam tőle kérdezni: Jézus Krisztus mit cselekedne? Örülök neki, hogy helyesen tudja rá a választ.

Még eszembe jutott egy régi történet: harmadik lánynak születtem. Apám lehet, kicsit viccesen mondta: ez is lány, itt hagyjuk a kórházban. De sokszor hallottam ezt gyerekkoromban! Számomra nem volt vicces, feleslegesnek éreztem magamat. Már régóta tudom, mindenkinek feladata van itt, mindenki fontos lehet valaki számára.

Ha a világosság felé tekintek, tudok fényt árasztani, mosolyogni, szeretetet sugározni, Jézus Krisztus tanítását átadni embertársaim felé.

T. Éva

Gyerekszáj

Négy éves unokánk segít megteríteni a vasárnapi asztalt. Papa tányérja mellé oda van készítve egy piros, csípős paprika is. „Anna vigyázz! Ezt a paprikát neked nem szabad megenni, még megfogni sem, mert ez nagyon csípős!” Mama kérdez: „Annácskám, mit tanultatok ma a vasárnapi iskolában?”

„Azt, hogy Ádám és Éva gyönyörű kertben voltak, de Isten kikergette őket onnan, mert bűnt követtek el, nem fogadtak szót.”„Mi volt a bűnük?”„Hát az, hogy ö -ö megették a csípős paprikát.”.

* * *

Az óvónénik állatkerti látogatásra vitték a gyerekeket. Este papa megkérdezte: „Annácskám, neked melyik állat tetszett a legjobban?” Rövid gondolkodás után felkiált: „A sültcsirke, amit anya vett, mikor jöttünk hazafelé.

MENNYIT BÍRUNK?

„Nem vagyok olyan erős, mint a kő, nem ércből van a testem.” (Jób 6,12)

Egyszer egy távközlési cégnek darus teherautóval szállítottam eszközöket egy helyszínre, ahol öt fős csapat várt. Mivel több eszközt is vittem, a csapat vezetője azt mondta, hogy a kisebb dolgokat kézzel vegyük le, hogy gyorsabban haladjunk.

A szállítmány részét képezték 50 kilogrammos betontalpak is, melyek direkt úgy készültek, hogy kézzel is stabilan meg lehessen fogni őket. Mivel csak négy darab volt belőlük, ezért a vezető utasítására azt is kézzel szedtük le a teherautóról. Én vettem le őket és adtam annak a kezébe, aki odajött érte. Először egy átlagos, majd egy sportos testalkatú technikus jött, akiknek a kezébe adtam egy-egy betontömböt. Én tudtam, hogy hány kilogramm egy ilyen talp és hogyan érdemes megfogni, de mivel senki nem kérdezte, ezért nem is mondtam. Az első két jelentkező sem szólt semmit a súlyról. Harmadiknak egy 75 kg körüli fiatal mérnök jött, én ugyanazzal a mozdulattal, szótlanul a kezébe adtam a betontömböt. Mielőtt elengedtem volna, annyit ellenőriztem, hogy stabilan fogja-e, majd elvettem a kezemet. Egy halk nyögést hallottam, de a srác nem dobta vagy ejtette le a betontömböt, hanem a pár méterre kijelölt helyére vitte. Nem sokkal később rosszul lett, és ugyan saját lábán ment orvoshoz, de több hetes, hónapos rehabilitáció várt rá: komoly rekeszsérvet kapott. Amikor ezt később megtudtam, nagyon rosszul éreztem magamat. Jogilag nem az én felelősségem volt, de a tiszta igazság szerint komoly részem volt a sérülésében. Egyik, hogy előtte és utána az összes helyszínen daruval vettem le ezeket a betontalpakat, csak itt nem. A másik, hogy az égvilágon semmibe nem került volna annyit mondani, hogy „vigyázz, 50 kg!”. Amikor kifejeztem szóban a cég felé, hogy nagyon sajnálom, akkor egyfelől értetlenséget tapasztaltam (minek mentegetőzik egy külsős fuvaros?), másfelől pedig nyugtattak, hogy nem az én hibám. De nem hagyott nyugodni a dolog. Azóta sem találkoztam azzal a sráccal (nem is tudom a nevét), de sokszor eszembe jut ez az eset.

És, hogy miért írom le mindezt? Egyfelől a mindennapi fizikai életre való tanulságként. Millió olyan eset van, amikor valaki látszólag nincs tisztában egy-egy helyzet fizikai vonatkozásaival. Ha szólunk, akkor sokszor azt kapjuk visszsza, hogy „tudom!”, vagy hogy „minek szólsz bele?!” De ettől függetlenül kötelességünk szólni, mert mi van akkor, ha egy olyan eset van előttünk, amikor az illető nem tudja, hogy mik a következmények? Úgy érzem, hogy a keresztyén közösségekben többször van szó arról, hogy ne szóljunk feleslegesen, mint arról, hogy mennyire életbevágó szólni akkor, amikor arra tényleg szükség van. A másik, hogy rendszeresen tapasztalom, hogy olyan lelki terheket akarunk rárakni testvéreinkre, amikre nincsenek felkészülve. Sokan lelki „szemetesládának” tekintik a lelkészeket, elöljárókat és olyan dolgokat zúdítanak rájuk, amik semmiképpen nem szolgálnak építést, csak rombolást. Ráadásul sokszor ezek jelentéktelen dolgok, amikkel teljesen feleslegesen terheljük testvéreinket. Gondoljunk bele: egy 5 tonnás teherbírású darunak 50 kg mit jelent? És egy 75 kilogrammos embernek 50 kg?

Nem vagyunk-e így lelki testvéreinkkel is? Válogatás nélkül rájuk dobunk mindent (a lényeg, hogy mi megszabaduljunk), de azzal nem foglalkozunk, hogy utána mi lesz a teherrel?

A történet másik oldala: *„Nem vagyok olyan erős, mint a kő, nem ércből van a testem.” (Jób 6,12)* – mondja Jób. Mégis mi mindent képes volt elviselni biztos és élő hite miatt! De nem mindenki ilyen. Attól, hogy valaki Jézus Krisztust, Isten Fiát, személyes Megváltójának vallja, nem kell azonnal teljes lelki terhelésnek alávetni. Isten az, aki tudja, hogy mennyire erős a testvérünk. Mi ezt lelki beszélgetésekben, imádságban és böjtben érthetjük meg. Addig ne terheljük a mi lelki feladatainkkal az esetleg nálunk gyengébbet. Azonban azt se feledjük el (és ehhez bizony jó adag alázatra van szükségünk), hogy lelkileg gyengének ítélt testvéreink meglepően erősek lehetnek. A kulcs: a helyén mondott szó Isten és az embertársaink felé.

Magamnak is írom: a Mindenható Isten előtt vizsgáljunk meg minden szót és minden tettet, amit szándékunkban áll kimondani és megtenni, hogy azzal kinek használunk, és mit építünk, vagy rombolunk és pusztítunk!

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr –: jólétet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövő az, amelyet nektek szánok.” (Jeremiás 29,11)

ifj. Nemeshegyi Zoltán

A Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány, mint közhasznú civil szervezet jogosult az adó 1%–ának fogadására. Mivel hamarosan eljön az idő, amikor dönthet arról, kinek ajánlja fel az 1%–ot, kérjük, hogy ha egyetért céljainkkal és Önnek is áldást jelent a rádióműsor, vagy az Antenna magazin, ne feledkezzen meg a MERA–ról! Adószámunk: 18007411–1–42

„HA IGAZAK KIÁLTANAK...”

Drága Unokáim!
Újra itt vagyok! Remélem örültök, hogy ebben az egyre bonyolultabb világban vannak még egyszerűen működő történések, mint például egy nagymama szeretete.
Mi nagymamák, már tudjuk „mi a dörgés”, mert volt már egynéhányban részünk. Nálatok most mi a „dörgés”? Vagy éppen most nyugi van? Akárhogyan is van, szeretlek Titeket, mindegyikőtöket és egy nap sem telik el úgy, hogy ne gondolnék rátok, és ne imádkoznék értetek, akár többször is. Az én életemben mostanság komoly történések zajlanak, mondhatnám: „dörgés van”. De Istenben bízom, ŐT hívom segítségül, mert Ő tud és akar segíteni rajtam.
Mi emberek, sokszor, ha akarnánk, akkor sem lennénk képesek segíteni a szeretteinken, bár nagy erő van a családban, és megtörténik, hogy hathatós segítséget adunk egymásnak. De Istentől biztosan kapunk segítséget, ráadásul időben, és akkor is, amikor mindenki más tehetetlen vagy azt sem tudja, hogy bajban vagyunk!
Édesapámnak, a ti dédnagypapátoknak volt a szavajárása, amikor valami nagyon nem volt kedvére való: „nyomorúság!” Még most is a fülemben cseng, ahogyan mondta. Nem káromkodta el magát, soha nem hagyta el éktelen beszéd a száját, de ezzel a szóval kifejezte, hogy az adott szitu nagyon nincs tetszésére.
Hát, van úgy, hogy nagy a nyomorúság..., de van egy másik mondás is, ahol nagy a szükség, ott közel a segítség! Isten tudja a szükségeinket legjobban megoldani, betölteni! *„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megsegítelek, és te dicsőítesz engem!” (Zsolt 50, 15.)*
Eszembe jut most sok Istentől kapott segítség, amit embereken keresztül kaptam, de nem akármilyen emberek voltak ők! Isten gyermekei voltak! Számomra csodálatos, igaz történet, amit most leírok. Tudjátok, amikor egyedül maradtam négy gyermekemmel, a ti anyukátokkal, apukátokkal, akkor sok mindent nem vehettem meg magamnak, mert minden bevételemet a gyermekeimre fordítottam. Hálás voltam az Úrnak, mert kirendelte a szükséges dolgokat, de mint fiatalasszony, nem költöttem magamra, új ruhákra, stb. Egyszer, vasárnap reggel, amikor mentem a gyülekezetbe, előttem ment le a Metro lépcsőn egy lány, és a hajában volt egy akkor divatos, fagolyókból készült, hajat összefogó gumis gyűrű. Megfogalmazódott bennem a vágy: ”de szeretnék egy ilyet!”. Alig mentem tovább, jött velem szembe egy fiatal nő, és egy gyönyörű szín-összeállítású kockás ruha volt rajta. Azt gondoltam: „óh de szép, szívesen hordanám én is!”
Nem történt velem ilyen azelőtt, mert nem volt bennem a kívánság sem, annyira nem én voltam magamnak fontos. De akkor vasárnap reggel, ez így történt. Az áldott gyülekezeti alkalom végén odajött hozzám egy külföldről érkezett vendég testvérnő és átadott nekem egy csomagot. Azt mondta, csak otthon bontsam ki, és hozzá tette, hogy az Úrtól azt kapta, adja nekem és gyermekeimnek.
Gondolhatjátok, milyen izgatottan bontottam ki a csomagot, amikor hazaértem! Tudjátok mi volt benne?! Pont az a fagolyós hajgyűrű és pont az a ruha, amit reggel láttam! Voltak még a csomagban játékok a gyermekeimnek, azok, amik számukra örömöt jelentettek! Nem találkoztam többé azzal, akitől a csomagot kaptam, de a szívemben úgy őrzöm az emlékét, mint a legkedvesebb barátnőmét.
Ilyen Istenünk van, még a kívánságainkat is ismeri, és amik tiszták, azokat megadja! Itt van az az Ige, ami ezt az igazságot megerősíti a Ti szívetekben is: Zsolt. 10, 17-18. *„A szegények (alázatosak) kívánságát meghallgatod, óh Uram! Megerősíted szívüket, füleiddel figyelmezel, hogy ítéletet tégy az árvának és nyomorodottnak, hogy többé már ne rettentsen a földből való ember.”*
Azokban az időkben és még most is nagy áldást kapok ebből az eseményből. Isten ennyire benne van az életünkben, Ő a gondolatainkat, vágyainkat is ismeri, hát még mennyire tud a beszédünkről és tetteinkről! Isten a mi mennyei gondviselő Édesatyánk, nagyon szeret minket, törődik velünk, hiszen a gyermekei vagyunk.
Majdnem minden nap olvasom a Zsoltárokat. Itt van egy Ige: Zsolt. 124, 7. *„Lelkünk megszabadult, mint a madár, a madarásznak tőréből. A tőr elszakadt, mi pedig megszabadultunk.”*
Mit tehet egy kis madár, amikor csapdába kerül? Csak vergődik, sipítozik, de magától nem képes kiszabadulni, kell egy külső segítség. Megtörténhet, hogy meghallja egy jólelkű ember a madár jajveszékelését és kiszabadítja. De Isten, a mi Teremtő, édes mennyei Atyánk azt mondja, hogy Ő segítségül jön, ha hívjuk. *„Ha igazak kiáltanak, az ÚR meghallgatja, és minden bajukból kimenti őket!” (Zsolt. 34,18.)*
HÁT ÉN HÍVOM! Magam miatt és értetek is. Sokszor mondom: JÉZUS SEGÍTS! Köszönöm Istenem, hogy velem vagy, nem hagysz magamra, megsegítesz! Köszönöm, hogy törődsz a szeretteimmel, Rád bízom magam és őket is!
Isten áldjon benneteket gazdagon!

Nagymama (N.-né K. Jolán)

Ne félj

Háromszázhatvanhat ‘Ne félj!’
táplálja bennünk a reményt
a Biblián át… Aki tud
olvasni, minden napra jut
annak ígéret s védelem,
hogy megszűnjék a félelem.
Híd ez, mely mindent átível,
csak hinni kell.
Csak hinni kell!

Füle Lajos

Tassi erőmű

Régi fényképeim között keresgéltem, amikor kezembe akadt ez a — bízvást építőipari különlegességnek tekinthető — felvétel. A Tassi Vízerőmű megbillent épületét látjuk sértetlen állapotban úgy, ahogyan azt az építő-mérnökök megálmodták. „Csupán" az a különlegessége, hogy már évek óta — József Attila után szabadon — „félrebillent fejjel" hallgatja a Duna vizének halk csobogását.

Mi is történt itt tulajdonképpen?

Miután a Duna vize a Csepel szigetnél két ágra szakad, létrehozott egy keskenyebb keleti ágat, — kialakítva ezzel a Csepel-szigetet — s így a „Ráckevei Dunaág" 51 Km hosszán kiváló üdülőterület lehetőségét alakította ki. A sziget kezdeténél — az északi végén — megépített Kvassay-zsilippel szabályozták a belépő vízmennyiséget. Ezzel biztosítva az „üdülőparadicsom" vizének állandó szintjét. A sziget déli végén — ahol a víz ismét becsatlakozott a Nagy-Dunába — Tassnál, meg kellett építeni a másik zsiliprendszert, hogy visszatartsa a megfelelő mennyiségű vizet. Mivel a vízszintet jó magasan tartották, ezzel a zsilippel együtt egy kis „vízerőművet" is létrehoztak.

Az „1956-os jeges ár" során nagyon megemelkedett a Nagy-Duna vízszintje. Sokkal magasabb lett, mint azt az „üdülőparadicsom" kívánta volna. Így a víz az ellenkező oldalon lett magasabb, mint amire tervezték. Ezáltal a víz „hátba támadta" az erőművet, s az elesett a csatában. Őt nem arra méretezék, hogy ebből az irányból védje a szigetet.

A fénykép — és maga az esemény is — sok érdekes gondolatot vetett fel bennem.

Először is, a magyar építőmesterek dicséretét. Megépítenek egy hatalmas „betondobozt", ami annyira stabil, hogy akkor is egyben maradt — minden repedés, vagy sérülés nélkül —, amikor egyik sarka alól eltűnik az alapozás, és a mindent megtámasztó talaj, mintha semmi sem történt volna. A katasztrófa elmúlt. Az épület kibillent a sarkából, de egyben maradt. Nem omlott össze! Láttak már valahol ilyet a világon?

A másik tanulság, az eset szellemi mondanivalója:

Tudjuk, hogy a Sátán — aki emberölő volt kezdettől fogva — szakadatlanul azon igyekszik, hogy az embereket — Isten teremtményeit — engedetlenségre csábítsa, s ezzel magával vigye a kárhozatba. Mindenkit. A hitetleneket is, de különösen kiemelt célpontjai azok, akik már elfogadták Isten megváltó kegyelmét, hiszen azok már elveszettnek látszanak az ő számára. Igen ám, csakhogy ezeket a „Megmentetteket" már nehezebben lehet becserkészni. Ezek már tudják azt, hogy a kapzsiság, a gyűlölködés, gyilkosságok, a testi bűnök elválasztanak Istentől, ezért óvakodnak is ezektől. Fel vannak vértezve, ki vannak tanítva arra, hogy felismerjék a csábító szándékot. Hamarabb átlátják, hogy egy kedves mosoly, vagy egy csábító tekintet folytatása mivel járhat, s hogy a biológiai késztetésünk adott esetben már le tudja blokkolni a megtérésünk során tett elhatározásunk érvényesítését.

Vagy, amikor a családi költségvetésünk szűkösségét látva felcsillan egy — nem teljesen tiszta — nyereség elérésének lehetősége, készek vagyunk magyarázatot találni a „kerülő utak" érvényesülésére, vagy az „ez még belefér" magyarázatokra.

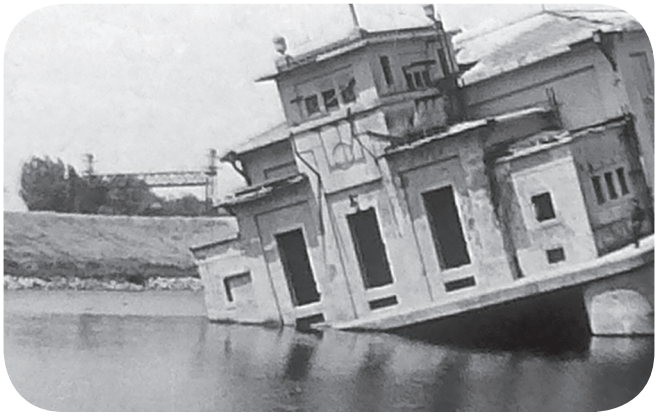

A „Szeressétek ellenségeiteket" igei parancsot is meg tudjuk élni, amíg általánosságról, vagy— talán még —a lefejezésről lenne is szó. Hiszen Krisztusért élni sokszor nehezebb, mint Krisztusért meghalni. (Hála az Úrnak, országunkban jelenleg a mártírhalál kérdése még nem merül fel, de talán mégis igaz lehet ez az előbbi mondat.) Nagyon tisztelem — de meg is értem — azokat a keleti testvéreinket, akik nem tragédiának fogták fel a gyermekeik, fiaik lefejezését, mert tudták, hogy amikor ők erről beszélnek, akkor azok a „fiak" már ott vannak az Úr jobbján.

De ha „csak" egy előléptetésről van szó, vagy a havi közlekedési költségek „ésszerű csökkentéséről", mondjuk a vállalati kocsi igénybevételével, akkor már előjöhet a „még belefér" magyarázat.

Az Emberölő tudja, hogy nem mindenkit lehet a „szembe támadással" elejteni. Talán Nálad már nem is próbálkozik így. De ha hátulról próbálja meg, akkor esetleg nagyobb az esélye. Nem csábít paráznaságra. Szó sincs róla. Nálad/nálam ezzel már nincs esélye.

A „lelki gondozás", az más. Az fontos dolog. Isten „frissen megtért" palántái ápolásra szorulnak. Tanácsolni kell őket a keskeny úton való járásban. Segíteni kell nekik. Hogy most éppen nekem löttyentette ki a szíve nehézségeit? Hát ezzel nem lehet várni, ebből ki kell segíteni szegénykét. Nálam különben is kész a válasz a problémára, hiszen én már sok tapasztalattal rendelkezem, s irányba is tudom vezetni. Ja! Hogy én egy másik nem képviselője vagyok? Biztosan csak az aranyos idős bácsit kedveli bennem, de tényleg kedves az őszinte nyíltsága, és vonzódása.

Megtörténik a hátba-támadás! Felborul az épület, még, ha egyben is maradt. Már nem felel meg eredeti rendeltetésének. Nem lehet „Erőmű". Nem lehet szabályozó szerkezet, ami a vízszint egyensúlyát biztosítja. Nem felel meg már a célnak, amire tervezték, még idegenforgalmi látványosságnak se' jó. Haszontalanná vált, noha különleges építménynek indult.

Használhatatlan.

Pedig nem történt más, mint hogy olyan szokásos támadást kapott, amire tervezték, csak éppen a támadás más oldalról jött, mint amire számítottak.

Nagy Rezső

VÁLASZ

Bizony szomorú volt a leveled…
Sötét, reménytelen, vigasztalan.
Kezét tördelte benn a fájdalom.
A fájdalomnak annyi hangja van.
Komor, gomolygó, tépett fellegek,
és el nem űzi őket semmi sem.
Hát tifelétek nincs húsvét soha?
A te Megváltód még sírban pihen?

Nem akarod te megtagadni Őt,
mégis tagadja lényed és valód,
mégis tagadja koldus életed
az érted vérezőt és meghalót.
Pedig te küzdesz – keményen, nagyon,
s a sorsod küzdeni, de győzni nem. –
Hát tifelétek nincs húsvét soha?
A te Megváltód még sírban pihen?

Hiszen amerre feltámadva jár,
megzengeti a győzelem dalát,
szemek sugáros fénye hirdeti
erejét, életét, diadalát…
vén téli fának korhadt törzse is
rügyet bont új tavasz reményiben!
– És tifelétek nincs húsvét soha?
A te Megváltód még sírban pihen?

Nem gondolod, hogy ott halad veled?
Siettek együtt Emmaus felé.
Hangja már bontogatja az eget,
S balga szíved úgy gerjedez belé.
Itt–ott kék hasadék a fellegen,
sugarak törnek át, fénylik be Őt…
Egy pillanat még… s hittel boldogan
borulsz le élő Megváltód előtt.

Túrmezei Erzsébet

Gyerekszáj

Gyalogolni kellene az alig négy éves Krisztinek, - no nem nagy távolságot-, de ehhez sehogy se fűlik a foga. Mindenképpen szeretné elérni, hogy édesapja ölbe vegye, de ehhez meg édesapjának nincs indíttatása. Próbálkozik így is, úgy is, de mindhiába, az édesapa hajthatatlan. Végül, kifogyván az érvekből, megáll, fájdalmas képpel tapogatja a hátát, s közben ezt ismételgeti: „De nekem fáj a derekam!" (Később a szülőktől megtudtuk, hogy szegény nagymama emlegeti időről-időre a fájó derekát.)

Ő mindent megtehet!

Sok mindenért tartozom hálával a Mindenhatónak. Minden nap végén átgondolom a napi tevékenységeimet. Hálálkodom, ha szépen telt, de azt is megköszönöm, ha nem. Megköszönöm azt is, hogy nagyobb kellemetlenség nem ért. Próbálom mindig szem előtt tartani, az Úr nagyobb terhet úgysem rak ránk, mint amit megérdemlünk és elbírunk. Ez mindig így van!

A múlt évben történt a családunkban egy szomorú esemény, azt hittük visszafordíthatatlan. Szomorúak voltunk, belefogytunk a bánatba. Próbáltam emberi erőmmel mindent bevetni a megoldás érdekében. Nem lett változás!

Akkor tettem csak sorsunkat Isten kezébe, így: „Istenem, neked semmi sem lehetetlen, kérlek, segíts rajtunk!" Szívemből, hittel tettem ezt, és azonnal éreztem, lesz megoldás. Csak vártam és éreztem görcsöm egyre oldódik.

Megtörtént a csoda! Minden jóra fordult! A sok keserűség után hihetetlen dolgok történtek velünk.

Már sokszor tapasztaltam ilyet életem során. Néha úgy érzem, kivételes helyzetben vagyok, kiválasztott, mert csak a kezem kell kinyújtanom, szívből kell kérnem és óhajom teljesül. Sokszor mondom ismerőseimnek, miért nem fordulnak Őhozzá? Ő mindenre képes, mindent megtehet. Nem hisznek nekem. Én meg sajnálom őket. Nem tudom, hogyan köszönhetném meg azt a sok jót, amit kaptam életem során. Próbálom kitalálni, követni, de mindig elégedetlen vagyok magammal. Bánt, hogy nem tudok olyan jó lenni, mint szeretnék, és olyan dolgot tenni, amivel „törleszthetnék". Ó, olyan jó nekem: van, akihez mindenkor és mindennel fordulhatok és remélhetek!

Cs. B.-né, Borsodnádasd

Kedves Testvéreink

Szeretettel köszöntünk és kívánjuk Isten áldását további munkájukban az új évben is!

Gyerekkorom óta hallgatom és nehéz éveimnek különösen meghatározója volt az Evangéliumi Rádió. Sokszor siettem haza az esti iskolából, hogy le ne késsem az aznapi adást, mert tudtam, hogy mennyire értékes és számomra pótolhatatlan az. Azóta lelkipásztorként szolgálom az Urat, több faluban is járok Beszterce-Naszód megyében. Faluhelyen a sok idős ember számára a Mera adása az esti lelki táplálék! Levelemet ezúton nem csak a magam nevében írom. Többen is jeleztek, hogy továbbítsam kérésüket, jelezve, hogy ők naponta ma is nagy örömmel hallgatják a középhullámú magyar adást. Már az eddigieket is sajnáltuk, hogy a délelőtti 10.30-as és a délutáni rövidhullámú adások meg lettek szüntetve. Az egyszerű, falun élő embereknek nem nagyon van ennél több lehetőségük, hogy az evangéliumot az éter hullámain keresztül hallgathassák. Nem szeretnék, ha még ez is megszűnne! Erdélyben sokaknak még ma is a rádió az egyetlen média eszköz, és mivel középhullámú, így könnyen befogható. Olyan családok is vannak, akiknek még a rádiókészülék is hiányzott, s ebben kellett segítenünk elsősorban, hogy hallgathassák az Önök adásait.

Olyanokról is van tudomáson, akik így ismerték meg Jézus Krisztust, mert máshonnan nem hallottak élő igét.

„Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban." (1Kor 15,58.)

Köszönettel és testvéri szeretettel,

K. Sándor lelkipásztor
Besztercéről

Nem rejthető el a hegyen épített város

„Ti vagytok a föld sója. Ha pedig a só megízetlenül, mivel lehetne ízét visszaadni? Semmire sem való már, csak arra, hogy kidobják, és eltaposssák az emberek. Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épített város.” (Mt 5,13-14)

Isten népe minden időben tudatában volt a maga kiváltságos helyzetének, és az ebből fakadó jelentőségének, ami éppen az Istenhez fűződő szövetséges viszonyából fakadt. A zsidók büszkék voltak arra, hogy ők zsidók. A keresztyének nem különben arra, hogy keresztyének. Emiatt azonban túl sokat tulajdonítottak önmaguknak mindkét néphez tartozók. Kiválasztottnak lenni nagy dicsőség, igaz nem az emberé, hanem Istené. A választott nép ha alázatos, jobban hasonlít a hegyen épített városhoz, mintha büszke.

Az Úr Jézus három képet használt az Isten népe kiemelt voltának jellemzésére. Olyan, mint a só az ételben, olyan, mint a világosság a sötétben, olyan, mint a hegyen épített város. Ezek a képek nem szakíthatók ki szövegkörnyezetüktől anélkül, hogy meg ne változna az értelmük. Magyarán, ha eljárásaikban egyenesek és tiszta kezűek az egyház tagjai, ha rosszat tesznek, de sírni tudnak bűneik felett, ha szelídek és alázatosak, ha békességet teremtenek maguk közt és minden ember felé, ha irgalmasok azokhoz is, akik irgalmatlanok velük szemben, vagy éppen csak azért szorulnak rájuk, mert elrontották az életüket, - akkor Isten akarata szerint a figyelem középpontjába kerülnek. Nem lehet nem észrevenni őket. Mint a sót észrevesszük az ételben, ha megízesítette, de a hiányát is, mert akkor az étel ehetetlen. Muszáj észrevenni a sötétben égő lámpást, a hegytetőn épült várost is. Az ókorban nem rendelkeztek a maihoz hasonló hatású tisztító és tartósító szerekkel. A só volt az egyetlen anyag, amely megóvta az élelmiszert a romlástól. A Genezáret tavából bőségesen kifogható hal nem romlott meg a melegben sem, ha jól besózták. Így el lehetett szállítani messzi vidékre is. Ha a sebeket besózták, marta ugyan, de nem fertőződött el. A sónak ilyen értelemben még gyógyászati szerepe is volt. Az Úr Jézus azt mondja, hogy ahol Isten népe úgy van jelen ahogy azt Isten akarja, ott kifejti áldásos hatását. Gátolja a romlást. Isten népe sem nem a világ méze vagy csokoládéja, sem nem a savanyúsága, hanem a sója. Tehát ne legyen sem mézes-mázos, édeskés, behízelgő, sem rosszkedvű, csüggedt, besavanyodott. Legyen só.

A sötétben sem írni sem dolgozni nem lehet. De még csak megtalálni sem lehet semmit. A lámpás az eligazodás, a tájékozódás, az őrzés, a vigyázás, valamint az öröm jelképe. A házban mécsest gyújtottak, ha a beteg mellett virrasztani kellett. Őrtüzekkel jeleztek egymásnak a katonák, ha az ellenség betört a védvonalak mögé. Csak a gazdagok engedhették meg maguknak a fáklyás lakomákat, ahol viszont nagy vidámság lakozott. Az Úr azt mondja, hogy Isten népe bölcsessége által megvilágítja a nehezen érthető dolgokat. Világossá válnak a homályos, ködös elképzelések is. Lelepleződnek a rafinériák. Az Isten világossága a gonosznak útját állja, de felszabadul a jó, az életkedv, az öröm.

A hegyen épített város, túl azon hogy biztonságot nyújtott a benne lakóknak, igazodási pontot is adott az úton lévőknek. Fontos karavánutak szelték át az országot. Ezek az utak, bárhogy igyekeztek is karban tartani őket, legtöbb helyen nem voltak csak kezdetleges csapások. A térkép a tapasztalt utazó emlékezetében volt. Tudta, hogy egy magaslaton épült város mellett jobbról vagy balról kell elhaladnia. Ha a hegyen épült városra felnézett, akkor nem tévedt el.

Isten népéhez igazodhatnak a többi népek is, ha a benne található ékes renddel, tiszta erkölccsel Istenre mutatnak. Az Úr Jézus azt mondta, hogy a gyülekezet csak addig van ebben a kiváltságos helyzetben, míg Isten Igéje elevenen él benne. Ha ez kihal, a gyülekezetben élők többé nem kapnak több megbecsülést másoknál, sőt kidobják és eltaposssák őket. Mert lényegüket, a kiválasztottságuk értelmét vesztették el. Ezzel veszélybe sodorják a többieket is, akik lehet, hogy nem csatlakoznak hozzájuk, de valamilyen módon mégis hozzájuk igazodnának. Az Isten által nekünk adott kiváltságos helyzetünkkel tehát nem hivalkodni kell, hanem élni vele.

Hegyi András

Mégis

- ***Az emberek esztelenek, következetlenek és magukba fordulnak.***
  MÉGIS SZERESD ŐKET!
- ***Ha jót teszel, megvádolnak, hogy önzés és hátsó gondolat vezérli cselekedeteidet.***
  MÉGIS TÉGY JÓT!
- ***Ha sikeres vagy, hamis barátokat és igazi ellenségeket kapsz.***
  MÉGIS ÉRJ CÉLT!
- ***A jó, amit ma teszel, holnap már feledésbe megy.***
  MÉGIS TEDD A JÓT!
- ***A becsületesség és őszinteség sebezhetővé tesz.***
  MÉGIS LÉGY BECSÜLETES ÉS NYÍLT!
- ***Amit évek alatt felépítesz, lerombolhatják egy nap alatt.***
  MÉGIS ÉPÍTS!
- ***Az embereknek szükségük van segítségre, de ha segítesz, támadás érhet.***
  MÉGIS SEGÍTS!
- ***A legjobbat add a világnak, amid csak van, s ha sértést kapsz is érte cserébe,***
  MÉGIS A LEGJOBBAT ADD A VILÁGNAK, AMID CSAK VAN!

(Felirat az egyik kalkuttai, a Szeretet Misszionáriusai által fenntartott gyermekotthon falán.
A korondi templom kertjében is fel van függesztve.)

A bővölködő élet

Szokásomhoz híven olvasom a Bibliát, tanulmányozom az igét. Azután elmegyek egy templomba, gyülekezetbe, közösségi alkalomra, és azt látom, hogy az úrvacsorát vevő emberek egyedül, magukba szálltan, mintegy halotti toron vesznek részt. Az úrvacsora a legáldottabb erő forrása lehet a hívő ember számára, de lehet halálos veszedelem forrása is. Lehet vele élni, és visszaélni is. Pál írja, hogy: *„sok az erőtlen és beteg és alusznak sokan.” (I Kor 11,30)*
Kezembe került az első magyar nyelvű Biblia fordításból a Márk evangéliuma (Tatrosi kódex 1416-1466). Jézus - a kódex szerint - felüdülésre való helyet keresett a tanítványaival. Olvasom Márk evangéliumából a Károlyi szövegrészt: *„Akkor elküldött kettőt az ő tanítványai közül, és mondta nékik: Menjetek el a városba, és egy ember jő előtökbe, egy korsó vizet visz, kövessétek őt. És ahova bemegy, mondjátok a házigazdának, a MESTER kérdi: hol van az a szállás (felüdülésre való hely), ahol megeszem az én tanítványimmal a húsvéti bárányt? És ő mutat néktek egy nagy vacsorázó házat (fekvőhelyekkel) berendezve készen, ott készítsétek el nékünk.” (Mk.14,13-15)* Ez egy rendkívüli és különös jelentőségű történet. Jézus egész életében alacsony sorban élt köztük. Távolt állt tőle minden pompa, ragyogás, fényűzés. A legnagyobb mélységbe szállt alá, és a legszegényebbekkel, a legnyomorultabbakkal vállalta a sorsközösséget. Most azonban - ez az egyetlen este - legyen kivétel! Ez egyetlen alkalom történjék másképp. A közös vacsorázás ne olyan szegényesen, dísztelenül történjék! Legyen emlékezetes. Egy nagy vacsorázó házat, egy nagy termet fognak bérelni erre az estére. A Biblia eredeti összefüggése szerint: „a nagy vacsorázó ház, berendezve készen” pompásabb, előkelőbb helyet jelent. Egy előkelő vendéglő, kényelmesen berendezett ebédlő terme. Berendezve, párnázott kerevetekkel, fényes gyertyatartókkal. Az asztal megterítve pompás tányérokkal, kelyhekkel. A sarokban lábmosó edények, vízzel telt korsók és törlőkendők. Kimondottan főúri vacsora készül itt most. Bor van az asztalon, ami felvidámítja a szívet. A tanítványok dolga csak annyi, hogy kiválasszák 13 főre a bárányt.
Ragadjuk meg az úrvacsorának ezt a derűs, örvendező jellegét. Páskavacsorával kezdődik. Az első úrvacsora tehát nem valami tragikus, szomorú, nyomott hangulatú, bús-borongós „búcsú vacsora”. Még csak nem is emlék vacsora, hanem a kivívott győzelem örömére ült ünnepi lakoma. Jézus, mint diadalmas Megváltó, a nagypéntek előestéjén, de már a húsvéti győzelem előre vetítődő sugarának fényében van jelen. Jézus úgy áll ott, mint Aki bizonyos a győzelemben. Bár most kezdődik a golgotai küzdelem, most azonban a halálának és győzelmének gyümölcseit előre osztogatja.
Mennyivel inkább jelentheti az úrvacsora nekünk, húsvét utáni híveinek, a felszabadulás örömét. Boldogan együtt örvendezve ünnepelünk győzelmes Megváltónkkal, és részesedünk az Ő halálának, győzelmének gyümölcseiből. Tudjuk-e így látni az úrvacsorát, mint egy örvendező győzelmi ünnepi lakomát, ami újra megerősít téged és engem a Krisztus győzelmében? A Lukács evangéliuma 22. rész 15. versében így olvasom: *„Vágyva vágytam arra, hogy szenvedésem előtt megegyem veletek ezt a húsvéti vacsorát.”* Jézus vágyott erre, mert ez volt az utolsó alkalom, amikor még várták a Messiást. A vacsora, amit ettek, a páska bárány volt. I Mózes 22,8-ban Ábrahám azt mondja Izsáknak, hogy Isten fog gondoskodni egy bárányról, azaz egy nap eljön a Messiás! Egy nap a bárány nemcsak jelkép-előkép lesz, hanem az igazi „Bárány” érkezik, és elvégzi, amit Isten ígért. Ennek a gondolatnak örült és erre vágyódott Jézus Krisztus. Azért, mert innentől az előkép (jelkép) eltűnik, mert maga Jézus Krisztus a Megváltó. Ő a páskabárány, az igazi fizetség a bűnökért, az enyémért és a tiedért.
Ennek ereje van, ez nem jelkép, hanem a szívembe van írva. Helyre állította a kapcsolatomat Istennel. Krisztus valós fizetség, valós bűnökért. Jézus Krisztus ránk néz és ezt mondja: „értük meghalok, szeretem őket, drágák nekem, fontosak nekem”. „Ez az én örömöm, hogy megmutathatom nektek, mellettetek állok, bízzatok”.

Bödös József

Váltság

Neki sebei voltak, hogy nekünk ne legyenek,
hogy nekünk ne égjenek, gyógyulva hegedjenek.
Hordott keserű átkot, hogy mi átoktól mentek,
bűnt, egy világnak szennyét, hogy mi tiszták és szentek,
kegyetlen kínhalált, hogy mi élők lehessünk.
És gyűlöletből ácsolt, kemény keresztet hordott,
hogy szeressünk, szeressünk, harmadszor is szeressünk.
Váltság …

S ha nekünk mégis vannak sebeink,
mélységes mélyek, be nem gyógyulók
behegedők, megint kiújulók,
véres, halálos, szörnyű sebeink…
és ha másoknak nem áldás vagyunk,
ha nem úgy élünk, járunk idelenn,
hogy aki lát, azt mondja: kegyelem…
Ha mi hordjuk a bűnünk nyomorát
és esünk, bukunk, botlunk végtelen,
akarva, akaratlanul…
s olyan halálos–holt az életünk,
mintha temető volna a szívünk,
halál fuvalma a leheletünk…
ha gyűlölködünk és nem szeretünk:
ítélet.

Nem volna váltság, nem lenne ítélet.
Akkor élnénk, ahogy lehet.
Sebekkel, kínzó fekélyekkel telten,
bűnünk hordozva, rabul, leteperten,
s nem lenne, aki ítéletre vonná
a mi halálos, átokvert utunk,
ha egyszer másképp nem tudunk.
Élnénk, ahogy lehet.
Tisztaság, szentség, áldás, szeretet
örök elérhetetlenül
tündökölnének a létünk felett.

De most olyan elérhető közel,
olyan hívogatóan tündökölnek.
Miénk lehet a tisztaság, a szent,
halálon, poklon diadalmas élet.
Van váltság! S van, ha nem fogadjuk el,
ítélet.

Túrmezei Erzsébet

Kik a gazdagok?

Sosem felejtem el 1946. húsvétját. 14 éves voltam akkor. 12 éves öcsémmel, 16 éves nővéremmel és édesanyámmal éltünk. Édesapám öt évvel azelőtt meghalt, kereset és pénz nélkül maga mögött hagyva négy iskoláskorú gyermekét. 1946-ban egyik nővérem már férjnél volt, a bátyám pedig elköltözött otthonról.

Egy hónappal húsvét előtt a gyülekezet pásztora bejelentette, hogy egy kivételes húsvéti adományt kezdünk el gyűjteni, amivel egy szegény családon segítünk. Mindenkit kért, hogy vállalják az áldozatot.

Mikor hazaértünk, arról beszélgettünk, mit tudnánk tenni. Eldöntöttük, hogy veszünk 25 kg krumplit és azon élünk egész hónapban. Ezzel 20 dollárt megtakarítunk a konyhapénzből. Arra gondoltunk, hogy ha az áramot csak szükség esetén használjuk, és nem hallgatjuk a rádiót, még a havi áramdíjat is megspórolhatjuk. Nővérem annyi ház- és udvartakarítást vállalt, amennyit csak tudott, és mindegyikünk gyerekfelügyelt, amennyit csak lehetett. 15 centért tudtunk venni egy bizonyos mennyiségű anyagot, amiből 3 edényalátétet tudtunk készíteni, darabját eladva 1 dollárért. Ezzel 30 dollárra növeltük az összeget. Ez a hónap volt életünk legszebb hónapja.

Naponta számoltuk a pénzünket, hogy mennyi jött össze már. Esténként csak ültünk a sötétben, és arról beszélgettünk, hogy majd hogy fog örülni az a szegény család a gyülekezet ajándékának. Gyülinkben kb. 80-an voltunk; próbáltuk kiszámolni, hogy mennyi fog majd összegyűlni. A pásztor minden vasárnap emlékeztetett az áldozatos gyűjtésre. Húsvét előtti nap a testvéremmel elmentünk a hivatalba, ahol kiválthattuk a pénzünket: három ropogós 20 dolláros és egy 10 dolláros bankjegyet. Futottunk haza megmutatni édesanyánknak és testvérünknek. Sose volt még ennyi pénzünk. Ezen az éjszakán az izgatottságtól alig bírtunk aludni. Az sem zavart, hogy nem volt új ruhánk húsvétra. Volt összegyűjtött pénzünk a szegény családnak!

A gyülihez vezető út nagyon hosszúnak tűnt, alig vártuk már, hogy odaérjünk. Ömlött az eső, nem volt esernyőnk, 2 mérföldes utat tettünk meg így a gyüliig. Az sem zavart, hogy teljesen vizesek lettünk, és nővérem papírral kipótolt lyukas cipője is átázott. Mégis boldogan ültünk a gyüliben. Hallottam, ahogy néhány fiatal éppen a lányok régi ruhájáról beszélt. Ránéztem a saját ruhánkra, de gazdagnak éreztem magam.

Megtörtént az adomány begyűjtése. Hazafelé egész úton énekeltünk. Anya finom ebéddel lepett meg minket. Vett 12 tojást, azt megfőztük a sült krumplihoz. Késő délután valaki csengetett: az egyik gyülekezeti vezető volt az. Anya odament az ajtóhoz, beszélt vele, és egy borítékkal a kezében jött vissza. Kérdeztük mi az, de nem szólt semmit. Kinyitotta a borítékot, és kiesett egy csomó pénz. Ott volt három húszas, egy tízes és 17 db egydolláros. Anya visszarakta a pénzt a borítékba. Nem szóltunk semmit, csak ültünk. Már nem éreztük gazdagoknak magunkat.

Addig nekünk, gyerekeknek olyan boldog életünk volt. Sajnáltuk azokat, akiknek nem volt apjuk vagy anyjuk, és a házukat nem töltötte be a testvérek és más gyerekek állandó látogatása. Nevetségesnek tartottuk, hogy esténként az evőeszközeinket felváltva használjuk, és azon izgulunk, vajon ma kié lesz a villa meg a kanál. Két késünk volt, azokat körbeadtunk, akinek kellett. Tudtuk, hogy sok dolog nincsen, ami másnak van, de sosem gondoltam, hogy mi szegények vagyunk. Húsvét napján jöttünk rá, hogy mik vagyunk. A gyülekezeti vezető nekünk hozta a pénzt, mint egy szegény családnak. Tehát mi szegények vagyunk. Nem éreztem magam sosem annak. Ránéztem ruhámra és viseltes cipőmre, és elkezdtem szégyellni magam. Nem akartam visszamenni a gyülibe.

Valószínűleg mindenki tudná, hogy mi vagyunk azok a szegények. Az iskolára gondoltam: 9. osztályba jártam, 100 fős évfolyamból az elsők között voltam. Azon tűnődtem, vajon az iskolában is tudják-e a gyerekek, hogy mi vagyunk a szegények? Eldöntöttem, hogy otthagyom az iskolát, mivel a 8. osztályt már elvégeztem (abban az időben ennyi volt a kötelező.) Hosszú ideig csak ültünk némán. Mikor besötétedett, elmentünk aludni. A következő héten az iskolából jövet-menet szinte semmit nem beszélgettünk. Végül anya megkérdezte, mit akarunk kezdeni a pénzzel. Hogy a szegények mit csinálnak a pénzzel, mi nem tudtuk. Sose gondoltuk, hogy szegények vagyunk. -Következő héten nem akartunk menni gyülibe, de anya azt mondta, hogy mennünk kell. Bár napos idő volt, nem beszélgettünk az úton. Anya elkezdett énekelni, de senki nem csatlakozott, így csak egy verset énekelt.

A gyüliben vendég volt: egy misszionárius. Arról beszélt, hogy ők Afrikában házakat építenek téglából, de a tetőhöz szükség lenne pénzre. A gyülekezet vezetője megkérdezte, tudnánk-e áldozatkészen segíteni ezeken az embereken. Mi egymásra néztünk, és - először a héten - mosolyogtunk. Anya benyúlt a pénztárcájába, és kivette a borítékot, odaadta a testvéreimnek, majd sorban adtuk tovább, míg az adomány a gyűjtődobozba került. Amikor összeszámolták a pénzt, a lelkészünk bejelentette, hogy kicsit több, mint 100 dollár gyűlt össze. A misszionárius nagyon izgatott lett. Nem várt ekkora összeget egy kicsi gyülitől. Megköszönte az adományt, majd azt mondta: „kell, hogy legyen ebben a gyülekezetben néhány gazdag ember”. Ez a kijelentés hirtelen felrázott minket. Nekünk 87 dollárunk volt benn abban a „kicsit több, mint 100 dollár”-ban. Mi voltunk a gazdag család a gyüliben. Nem úgy mondta-e a misszionárius? -Ettől a naptól újra gazdag lettem. Mindig emlékeztetem magam, milyen gazdag vagyok, mert nekem van Jézusom...

Eddi Ogan nyomán

Forrás: internet (canadahun.com/forum)

PÁLYÁZATI HÍREK

Szeretettel tudatjuk kedves Olvasóinkkal, hogy az „Úgy ragyogjon a ti világosságotok…” mottójú pályázatra érkezett levelek közül az alábbi írókat jutalmaztuk:

Bányai Zoltánné Ilona, Budapest
Erdei Ferencné, Hajdúhadház
Hegyi András, Balatonszemes
Kontra Imréné, Tata
Kovács Sándorné, Miske
Lőrincz Erzsébet, Erdélyből
Nagy Lászlóné, Üllő
Nagyné Kurdi Jolán
Orbán Erika, Bilke, Kárpátalja
P Arany Júlia, Tahitótfalu
Pápai Istvánné, Lovasberény
Révész Andrásné, Kisvárda
Szalóczyné Móray Inke, Budapest
Takács Éva

Hadd hívjuk fel kedves Olvasóink figyelmét, hogy a következő újságunk várhatóan Pünkösdre jelenik meg és az abban megjelenő írásokat a **„Testvérré vált barátok”** pályázatunkra érkező munkák közül válogatjuk majd. Isten áldását kívánjuk minden írásra is vállalkozó Olvasónknak!

Eldőlt a szívemben

Szombathelyen élek 4 éves koromtól. 84 éves vagyok, feleségemet 2014-ben hazavitte az Úr több évi szenvedés után. Három gyermekem és 8 unokám van, közülük néhányan – Urunk nagy irgalmából - már az Övéi. Ez nekem igen nagy örömöt jelent.
Evangélikus vagyok. Hálás vagyok Istennek azért, hogy még a nagy ébredés utolsó éveiben 1950-ben Tahiban megállította a lejtőn lefelé guruló életemet megmentő Jézusom. Budapesten a Pedagógiai Főiskolán tanultam magyar–orosz szakon. Akkor még több alkalommal találkoztam szeretett lelki apámmal, Sréter Ferenccel, továbbá az Ó utcai gyülekezet vezetőivel, Kiss Ferenc orvosprofeszorral, Ungár Aladárral stb.
A főiskolán hamar kiderült, hogy hívő vagyok, és ezért csaknem utcára kerültem, de az Úr megtartott. Sárváron tanítottam 8 évig, 57-65-ig, közben megnősültem, hívő leányt kaptam az Úrtól. Ő gyermekápolónő volt. 1965-től Szombathelyen taníthattam, de 1969-ben eldőlt a szívemben hogy a kommunista szellemű nevelés semmilyen formájával nem vállalhatok tovább közösséget, ezért lemondtam, gyári munkás lettem egészen nyugdíjas koromig. Nem volt könnyű, de szabadságot nyertem az Úr szolgálatára. Azonnal elkezdtem a fiatalok közötti munkámat, elsősorban nyári táborokban egészen 2007-ig.
Isten különös kegyelméből, a nehéz időkben is, mindig adott imaközösséget, sőt a saját lakásunkban is havonta csendes napra gyűltünk össze. Ezeken Rejtő Mária néni, Traush Liza, Tomka Gyula és sokan mások szolgáltak. A helyi gyülekezettel is szoros kapcsolatban voltam, vagyok és főként a diakóniai szolgálatban (idősek, betegek látogatása) veszek részt.
Körülbelül másfél éve rendszeres hallgatója lettem az evangéliumi adásoknak, amelyek által sok áldásban részesít Urunk. Mivel szinte ez az egyetlen ilyen lehetőségem van, nagyon szeretném és kérem, hogy ez továbbra is a középhullámon megmaradjon. Köszönöm a kedves, új testvérekkel való kapcsolatot, az Antennát, az adásokat. Áldja meg az Úr életüket, szolgálatukat.
Testvéri üdvözlettel

F. Géza, Szombathely

“Úgy ragyogjon a ti világosságotok…”

Nagyon megragadott az az új pályázati cím. Én is szeretném leírni dióhéjban amit átéltem.
Amikor nehéz próbákon mentem át, a szomszédaim figyeltek. Azt is figyelték, hogy az Úr hogyan segített. Először nem tudtam. De azután mikor ők kerültek nehéz helyzetbe, azt mondták: hisszük, hogy az Úr minket is átsegít, ahogy láttuk, ahogy magát „átsegítette”. Úgy örülök, amikor látom, hogy az emberek figyelnek. De szeretném, hogy én hátul maradjak és csak az Urat lássák. Amikor többen megkérdezik, hogyan bírom még most is így gondozni a férjemet éveken keresztül, ki ad erőt erre, akkor örömmel felelem, hogy az Úr Jézus, Isten ad erőt. Mert ez már nem az én erőm. Vagy amikor azt mondják, hogy milyen nehéz nekem, akkor újra azt tudom mondani, hogy nem is nehéz az Úrral hordani a terheket, mert Ő ad erőt minden napra. Nem mondom, vannak nehéz napok, amikor kiborulok, vagy megkeseredem, de újra az Úrhoz jövök és Ő újra helyreállít. Vagy amikor azt mondják, hogy igen sokat teszek érte, akkor úgy gondolom, még többet kellene tegyek. Imádkozom, hogy az Úr adjon soksok türelmet és hosszútűrést, hogy az Úr előtt jól végezzem munkámat. Így napról napra érzem az Ő erejét. Mint ahogy Ézsaiás 40,29,30,31. versében olvassuk: „Az Úr erőt ad a megfáradtaknak és az erőtlenek erejét megsokasítja. Elfáradnak az ifjak, megtántorodnak a legkülönben is. De akik az Úrban bíznak, erejük megújul. Szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el”.
Egy testvérnő úgy biztatott engem, hogy az ő férje is sokáig beteg volt, és ez édes teher volt számára.Valaki azt mondta, hogy látták mennyi nehézségen mentem át és még most is tudok másokat vigasztalni. De ez nem tőlem van, ez az Úr dicsősége, nem az enyém. Akit az Úr megvigasztal, sokszor tud vigasztalni másokat az Úr Lelke által. Én is szeretném, hogy világítani tudjak az emberek előtt, hogy ezt látva dicsőítsék a mi mennyei Atyánkat, hogy Jézus Krisztus szavai rajtunk is beteljesedjenek. Kívánok sok erőt munkátokhoz!

L. Erzsébet, Erdélyből

Feltámadástól feltámadásig

Jézus szolgálatának utolsó hetei valóban a fenti furcsa címmel jellemezhetők.
Az első feltámadás – inkább feltámasztás – Betániában történt. Jézus barátja, Lázár volt a halott, s mivel Jézus éppen távol volt, nőtestvérei sürgetve üzenték neki: „Mester jöjj, akit szeretsz, beteg". Mi sem logikusabb ennél. Hiszen Jézus ebben a családban igazán otthon érezhette magát. Sokszor volt vendégük, s ha jól értem, a család belső helyreállása, lelki gyógyulása is Jézus munkája volt.
Ám Jézus - a hívás ellenére – mégsem megy, nem indul. Megdöbbentő - mondhatnánk, de ha megértjük Jézus szándékát, akkor már nem is olyan érthetetlen. Lázár mintegy előképe lesz az Ő feltámadásának. Egyben bizonyítéka is Messiás voltának.
Lázár feltámadása után néhány nappal már egész Jeruzsálem tudja az eseményeket. Igen sokan indulnak János evangéliuma szerint, hogy meglássák az életre kelt Lázárt, de a másik irányban is nagy a forgalom, hiszen a főpapok elé is sokan viszik a hírt: a halott négy nap után kijött a sírból. Lázár kétség nélkül él.
A főtanács is kénytelen feltenni a kérdést: Mi legyen Jézussal? Sok és hatalmas jelet – értsd: messiási jelet - tesz, és egyre többen hisznek benne. A válasz egészen elképesztő: Meg kell ölni mindkettőt. Jézust is – útban van, Lázárt is, mert személye megkerülhetetlen akadály...
Amire senki nem számíthatott Izrael vezetői közül, hogy az ünnepre, azaz a pászkára gyülekező sokaság között nemcsak jelen lesz Jézus, hanem szembesíti népét a valósággal: „Királyod érkezett hozzád". Szamárhátra ül, pontosan úgy, ahogy azt Zakariás megprófétálta, s ujjongó, hozsannázó tömegtől körülvéve vonul be Jeruzsálembe. Ráadásul a tömegben nemcsak érkező zarándokok keverednek a tanítványokkal, hanem Jézus elé egy Lázár feltámadásától meggyőzött sokaság vonul... Felharsan a kiáltás: „Hozsanna! Áldott, aki az Úr nevében jön! A mennyben békesség, hozsánna a magasságban!"
„Hallgattasd el őket!" – követelik a papok és írástudók, s nem tudják, hogy ez a mondat sorsfordító. Mintegy erre reagál majd Jézus, könnyeivel küszködve: *„Bár felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemeid elől. Mert jönnek majd reád napok, amikor ellenségeid sáncot húznak körülötted, körülzárnak, és mindenfelől szorongatnak; földre tipornak téged és fiaidat, akik benned laknak, és nem hagynak belőled követ kövön, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét." (Lk 19,42-44)*
Ám mindez a gyilkos irigységet és féltékenységet nem állítja meg! A háttérben már keresik és megtalálják Júdást és a főpap is kimond egy politikai indítékú, ám próféciává váló mondatot: *„jobb, ha egy ember hal meg a népért." (Jn 18,14)*
Ám Jézus nem sodródik az eseményekkel. Tudatosan készül az előtte lévő eseményekre, tanítványait jó előre többször is figyelmezteti. A leghatározottabban kijelenti, hogy senki nem veheti el az életét, ő maga adja oda. De ugyanakkor azt is kijelenti, hogy vissza fogja venni, mert ez is hatalmában van. (Jn 10:18) Tehát Jézus nem a halálra készül, hanem az egész folyamatra, benne a keresztre feszítés borzalmával és a feltámadás dicsőségével.
Pál apostol szavai ma is iránymutatóak: *„Halálra adatott a mi bűneinkért és feltámasztatott a mi megigazulásunkért."(Róma 4,25)*

Ám a feltámadás nem mindenki számára hozott kiengesztelődést és megbékélést! Jézus üres sírja az evangélium örömét jelentette a benne hívőknek – és jelenti ma is – ám azoknak, akik gyűlölték őt, csak újabb okot adott a csalásra, a megvesztegetésre, a hazugságra...
Húsvét előtt vagyunk. A feltámadás öröme és fénye vajon behatolhat-e a lelkünkbe? Átéljük-e, hogy mindez értünk, a mi megváltásunkért történt? Van-e, lesz-e közösségünk az élő Jézus Krisztussal, aki Isten Bárányaként megfizetett a bűneinkért? Felismerjük-e „meglátogatásunk idejét", vagy a Feltámadott nélkül megyünk tovább? Átéljük-e a visszavonhatatlan csodát: Jézus él – és vele élünk mi is...? S nemcsak egy időre kaptuk vissza az életünket, mint Lázár – akinek a sírja mindmáig Cipruson található – hanem érvénybe lép számunkra az ige: Aki hisz a Fiúban, örök élete van, az nem megy ítéletre, hanem átment a halálból az életbe.

Kulcsár Tibor

Házunk tájáról - Mérföldkövek

Minden szervezet életében vannak olyan pontok, amikor újra kell gondolni működését, hiszen „változnak az idők, s vele változunk mi is”.
A MERA életében ilyen helyzet adódott, számos visszajelzés alapján rájöttünk, hogy adatbázisunk korszerűsítésre szorul, hiszen az eltelt sok év alatt komoly változások történtek, s ezekről nem minden esetben értesültünk.

- Voltak hallgatók, akik az örök hazába költöztek, s erről talán nem kaptunk jelzést, ezért továbbra is postázzuk az Antenna újságot.
- Mások csak más településre költöztek, s az érkező adományon vagy levélen már az új cím szerepelt, s mi honnan tudhatnánk, hogy pl. „Kovács József - Kaba” ugyanazt az embert takarja, mint „Kovács József - Ajka”…
- Voltak, akik társra találtak, s így változott a nevük, s ezért előadódhat, hogy két névvel szerepelnek nyilvántartásunkban.
- Több település neve is módosult az elmúlt évek alatt, s azokon belül utcákat neveztek át, néha házszám vagy irányítószám módosítással, s ezekről talán elfelejtettek értesíteni minket. (Ez persze érthető dolog. Aki költözött már életében, vagy férjhez ment, bizonyára tapasztalta már, hogy hány helyre kell értesítést küldenie az adataiban történt változásokról, s szinte mindig van egy-két olyan hely, amely valahogy „elfelejtődik”… S aztán nem értjük, hogy miért is felejtkeztek meg rólunk a korábban olyan kedvesnek tűnő ismerősök…)
- A határon túli címeknél néha nem egyértelmű a számunkra, hogy pontosan milyen formátumban kell feltüntetnünk az adatokat, s nem szeretnénk, ha ez akadályozná a célba érést.
- A nevek, címek bevitelénél mi is tévedhettünk, mivel a kézzel írt címzést nem minden esetben sikerült pontosan kisilabizálnunk. A postai csekkekről csak halovány fénymásolatot kapunk, és sajnos még egyik munkatársunk se rendelkezik írásszakértői képesítéssel…

Ezen túlmenően komoly technikai változásokat éltünk át az elmúlt évtizedek alatt. Míg gyerekkorunkban szinte csak a levél meg a távirat létezett, s egy-két kiváltságos honfitársunknál volt telefon, addig mára már számtalan lehetőség áll a rendelkezésünkre: telefon - vonalas és mobil, sőt „okos”-, e-mail, internet, facebook stb.
Törvényi változások is történtek az elmúlt években, s az Európai Union belül nagy hangsúly terelődött az adatvédelemre. A MERA csak az Önök hozzájárulásával jogosult az Antenna postázásához, illetőleg az adományok visszaigazolásához, megköszönéséhez szükséges személyes adataikat nyílván tartani.
Mindezek figyelembevételével szeretnénk arra kérni kedves Hallgatóinkat/Olvasóinkat, hogy a további gyümölcsöző kapcsolattartásunk érdekében segítsenek nekünk korszerűsíteni adatbázisunkat. Ezt, tekintettel a lehetőségek széles palettájára, többféleképpen is megtehetik:

- levélben, a mellékelt visszajelző lap kitöltésével (Postacímünk: 1428. Budapest Pf.4.)
- a honlapunkon megtalálható kapcsolat felvételi űrlapon
- e-mailban a radio@mera.hu internetes címen
- hivatali időben a +361 3270440 budapesti telefonon, illetve a +36 20 5652840 – es mobil telefonszámon
- sms-ben a +36 20 5652840 – es mobil telefonszámon
- facebookon a https://hu-hu.facebook.com/radio.mera/ címen

Ezentúl is szeretnénk mindenki címére, aki ezt igényli, elküldeni Antenna újságunkat, s szeretnénk a hozzánk eljuttatott adományokat is korrekten visszaigazolni. (Ehhez persze elengedhetetlen lenne, hogy az átutalással küldött adományoknál ne csak a névről tudjunk, hanem az egyértelmű beazonosíthatóság érdekében a címről vagy e-mail címről is.)
A fentieken túlmenően felelősen kell gazdálkodnunk Isten hűséges gyermekeinek hozzánk eljuttatott adományaival, hiszen Istennek felajánlott pénzzel kell bölcsen sáfárkodnunk. Nem tehetjük, hogy esetleges, már nem létező címre küldünk újságot, s ennek fejében nem jut oda, ahol várnák és örülnének neki. Emellett az is igaz, hogy a MERA mögött nem áll semmilyen gazdasági társaság, vagy amolyan sokak által áhított „gazdag amerikai nagybácsi, aki számolatlanul osztja a pénzt”…
A jövőben, a fentiek fényében csak oda tudjuk eljuttatni az Antennát, ahonnan legkésőbb május végéig visszajelzést kapunk.
Az adatlap kitöltésével egyúttal mindenki hozzájárul adatainak kezeléséhez is, s természetes azt harmadik félnek - mint ahogy eddig sem - a jövőben sem adjuk ki.
Minden kedves Hallgatónknak/Olvasónknak előre is köszönjük a segítségét, s hisszük, hogy ez az adatbázis felülvizsgálat nemcsak plusz munkát jelent, hanem plusz áldást is.

Krisztustövis

A szenvedésre emlékezzetek.
A szenvedésben lesz még részetek.
– mint volt is – , de én az Ő
tövisével,
mely ágaimtól szívetekig ér el,
azt hirdetem, hogy igyekezzetek
szelíddé tenni próbált szívetek,
ti emberek kezétől szenvedő
és embert szenvedtető emberek.
És irgalmasabb lesz majd az idő,
Mit úgyis együtt kell töltenetek.

Devecseri Gábor

ÚJ PÁLYÁZAT

Néha vannak az ember életében olyan helyzetek, amikor úgy tűnik, mintha minden rosszra fordulna, s egyik csapás követi a másikat, és nem látszik kiút a szorult helyzetből.
A missziómunkában sincs ez másképp. Anyagi nehézségek adódhatnak, betegségek jöhetnek, munkatársak állhatnak ki a szolgálatból, esetleg balesetek történhetnek.
Az elmúlt időszakban valami ilyesmit éltünk át a Merában, hiszen ahogy arról már többször is beszámoltunk, beomlott a stúdió mennyezete. Ilyenkor az ember úgy érzi, hogy nincs kiút, hiszen a számlán nem sorakozik soksok millió, munkás kéz is csak korlátozott számban áll rendelkezésre. Hogy lesz ebből újra működőképes munkahely?! Úgy, hogy Isten pontosan hallotta azokat a megbeszéléseinket is, melyeket még a baleset előtt folytattunk egy-egy munkatársi alkalmon: jó volna felújítani a stúdiót. Jó, állapítottuk meg többször is, na de miből?! S Isten különös módon válaszolt: leszakadt a mennyezet, s már nem volt kérdés, hogy hozzá kell-e fogni. Hozzákezdtünk, s ő küldte a „hollóit", mint Illéshez annak idején. Különös gondviselés volt ez az omlás, hiszen megmenekültünk a lehetséges nagyobb bajtól, egy esetleges tűztől, s a felújítás végére egy sokkal szebb, sokkal jobb akusztikával rendelkező stúdióban végezhetjük munkánkat. Ezékiással együtt mondhatjuk *„Bizony, javamra vált a nagy keserűség. Hiszen megmentettél az enyészet vermétől." (Ézs 38,17)*
Egy tanmese jutott minderről az eszembe:
„Egyszer történt egy hajótörés, amit csak egy ember élt túl. Őt a víz egy lakatlan sziget partjára vetette. Azon imádkozott nap mint nap, hogy jöjjön és mentse meg valaki. Mindennap kémlelte a horizontot, hátha meglát egy hajót, ami megmentheti, de hiába. Végül, beletörődve sorsába, épített magának egy kis kunyhót a szigeten. Aztán egy napon, amikor elment halászni, hogy legyen aznapra is mit ennie, szörnyű dologra ért vissza. Az egész kunyhó lángokban állt! Teljesen elégett, úgy, hogy csak hamu maradt belőle. A hajótörött teljesen elkeseredett. Nemcsak hogy hajótörést szenvedett, de mire beletörődött sorsába és épített magának egy kis zárt menedéket, az is oda lett.
- Hogy tehetted ezt velem Istenem? Mivel érdemeltem ki ezt a rosszat? Pedig már kezdtem megbarátkozni az egyedüllét gondolatával, és olyan jól éreztem magam ebben a kis kunyhóban, miért kellett ezt is elvenned tőlem? - kiáltott Istenhez. Másnap kora reggel, amikor kisírt szemét kinyitotta, arra ébredt, hogy kiköt egy hajó. Nem hitt a szemének! Amikor felszállt a hajóra megkérdezte a kapitányt, hogy honnan tudták, hogy ő ott van.
- Abból a nagy füstből, amit csináltál. Abból láttuk, hogy van itt valaki a lakatlan szigeten. - felelte a kapitány."
Bizonyára sokan tapasztaltunk már valami ehhez hasonló dolgot életünk során: nehezen „összetákolt életünk" egyszer csak semmivé lesz, s minden veszni látszik, ám Isten végül is ezeken a látszólag rossz dolgokon keresztül készít számunkra egy sokkal jobb, sokkal szebb, sokkal áldásosabb valamit.
Kedves Hallgatóink/Olvasóink! Új pályázatunkban várjuk azokat a megtapasztalásokat, melyekben Isten ilyen helyzetekben is megmutatta szabadító hatalmát.
Beküldési határidő:
június 30.
Mottó:
„Bizony, javamra vált a nagy keserűség"

A Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány munkatársai nevében Áldott Feltámadási Ünnepet kívánunk minden kedves Olvasónknak!

A MERA adásai január 1-től középhullámon (1548 kHz)

Hétfő
21.15-21.30 Ifjúsági műsor / Irodalmi Műsor
21.30-22.00 A Biblia üzenete
Kedd
21.15-21.30 Cigányműsor
21.30-22.00 A Biblia üzenete
Szerda
21.15-21.30 Növekedjetek az ismeretben!
21.30-22.00 A Biblia üzenete
Csütörtök
21.15-21.30 Családbarát
21.30-22.00 A Biblia üzenete
Péntek
21.15-21.30 Kincseink
21.30-22.00 A Biblia üzenete
Szombat
21.15-21.40 Lelkiposta és Gyümölcskosár
Vasárnap
21.15-21.40 Léleképítő

Minden műsorunk meghallgatható a **www.mera.hu** oldalon, illetve meghallgatható okostelefonon a ***http://tunein.com/radio/Magyar-Evangeliumi-Radio-1395-s2243/*** címről.

antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány
Szerkeszti:
Kulcsár Tibor
Kulcsár Anikó
Zika Klára
Szabó-Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri.

Postacímünk:
H-1428 BUDAPEST, Pf. 4
Tel.: (1) 327-0440 és 06-20-5652840
WEB címünk: www.mera.hu
e-mail: radio@mera.hu
Pénzadományok az alábbi csekkszámlára küldhetők:
OTP Bp. II. 11702036-20573096
Swift code: OTPVHUHB
Adószámunk: 18007411-1-42
Készült: Kreatív Fókusz Kft.
Felelős vezető: Sztasák Árpád

KRISZTUS VAGY ANTIKRISZTUS

1945. tavaszán történt, Németországban...
Kétségbeesetten küzdöttem a házamért. A két nappal azelőtti légitámadás az egész várost lángtengerbe borította. Köröskörül feladták a küzdelmet. Ott már csak kormos fekete falak álltak, halvány füst szállt föl belőlük. Nem sok mentenivaló maradt. A két felső emelet kiégett, de úgy gondoltam, ha sikerül a tüzet elhárítanom, legalább az értékes könyveimet és néhány bútorunkat megmenthetném. Szemem begyulladt a füsttől és fáradtságtól, a kezem összeégett. Hosszú botokkal próbáltuk a tüzet szétkotorni. Víz már régóta nem létezett.
- Nocsak! - Mindenki fölfigyelt. - Mi ez? Valóban. Halljátok? Szól a telefon. Tiszta nevetség volt, hogy a lerombolt, égő házban, ahova föntről benézett a kéklő tavaszi ég, csöngött a telefon. Berohantam.
- Itt a Gestapo. Azonnal jöjjön ide!
- Nem tudok. Az utolsó holmim ég.
- Ha az Államrendőrség hívja önt, azonnal meg kell jelennie. Fél órán belül várjuk!
Ott ültem hát a Gestapo irodájában egy elegáns hivatalnok előtt, aki csak futólag nézett összeégett ruhámra, aztán közölte az egyik kimondhatatlanul nevetséges tilalmat, amivel az evangéliumi ifjúsági munkát állandóan gyötörték.
- Lenne csak a maga gondja az enyém - szaladt ki a számon, de aztán magam is megijedtem ettől a gondolattól. A magas állású úr nagyon irgalmas volt.
- Hogyhogy? - kérdezte.
- Nézze, itt egy világ süllyed el, és ön nem átall egy ilyen dolog miatt ide rendelni?
A férfi egyszerre nagyon komoly lett:
- Nekünk fontos ez az ügy. Ide hallgasson, mi pontosan megfigyeltük önt, és megállapítottuk, hogy egyetlen istentiszteletet vagy ifjúsági órát sem hagyott el. Amikor a termeik és templomaik romba dőltek, lementek a pincébe, és ha beomlott a pince, berendezkedtek a következőben.
Mosolyognom kellett:
- Hát igen, az evangélium diadalmenete megy tovább. A férfi fölcsattant:
- És a mi világnézeti küzdelmünk is megy tovább! Akkor is, ha a világ elsüllyed.
Egymás szemébe néztünk, és mindketten éreztük a másikban a félelmetes elszántságot.
- Ön tehát ezzel elismeri - mondtam lassan -, hogy ennek a szörnyűséges időnek a témája: Krisztus vagy antikrisztus.
- Ebben igazat adok magának. A kérdés csak az, hogy az önök elképzelt Jézus Krisztusa továbbra is fogságban tartja-e az agyvelőket - vagy pedig mi uralkodunk és a mi világnézetünk. Egyedül erről van szó ebben az időben. Az összes többi csak kísérőzene.
Nem tehettem mást, odanyújtottam a kezem:
- Habár világok választanak el minket egymástól, teljesen egyetértek önnel, függetlenül mindazoktól, akik képtelenek felfogni, miről van szó. Aztán még megmondhattam neki, hogy Jézus Krisztus nem elképzelés, hanem Ő él. Csak amikor hazamentem, jutott eszembe ismét az égő házam. Teljesen megfeledkeztem róla. És ez így volt jó. Hiszen nem házról és vagyonról volt most szó. A szívem minden nyomorúság ellenére ujjongott, hogy szolgálhattam egy olyan Úrnak, akinek biztos a győzelme, mióta így kiáltott a Golgotán: „Elvégeztetett!”

(Wilhelm Busch: Variációk egy témára c. könyvből – Evangéliumi Kiadó, 2006)

Krisztus feltámadt! Bizonnyal feltámadt!

Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nincs halottak feltámadása? Hiszen ha nincs a halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadt fel. Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is…Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengéje! (1 Korintus 15,12–14; 19–20)

MERA
Hungary
Pf.: 4. 1428

Díj hitelezve – Taxe percue
Budapest 8.
1428